

บทที่ 4

กฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวกับการควบคุมการใช้เสียงจากโรงงานอุตสาหกรรม

ในสมัยก่อนนั้นแทบจะกล่าวได้ว่า ไม่มีประเทศใดที่มีกฎหมายที่เคร่งครัดเกี่ยวกับเรื่องการควบคุมเสียงเลย . เพราะชุมชนในสมัยก่อนนั้น ไม่ได้อยู่กันอย่างหนาแน่นเหมือนในปัจจุบัน เสียงรบกวนจึงมีน้อยกว่าในปัจจุบัน อีกทั้งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก็ยังไม่ตื่นตัวเหมือนเดี๋ยวนี้ โรงงาน ยานพาหนะ และแหล่งกำเนิดของเสียงอื่น ๆ ก็ยังมีน้อย ดังนั้นการควบคุมเสียงจึงเป็นเรื่องของชุมชนแต่ละชุมชนที่จะควบคุมกันเอง ไม่ใช่เรื่องของรัฐบาลจะเข้าไปเกี่ยวข้อง ¹

ตั้งแต่โรมันสมัยแรกมีข้อห้ามในเรื่องรถม้าว่าแข่งในตอนกลางคืน บางครั้งมนุษย์เรามีกฎข้อบังคับที่จะควบคุมเสียงรบกวนในชุมชน ภาษิตเก่าแก่บทหนึ่ง "ควรจะมีกฎหมายต่อต้านเสียงรบกวน" กฎหมายเสียงรบกวนในชุมชนมีวิวัฒนาการที่ตอบสนองภาษิตบทดังกล่าวเป็นไปอย่างเชื่องช้า แต่อย่างไรก็ตามการพัฒนาเครื่องจักรอุตสาหกรรมแบบสมัยใหม่ พลเมืองจำนวนมากได้คัดค้านการเพิ่มขึ้นของสิ่งแวดล้อมในด้านมลภาวะทางเสียง ซึ่งคุกคามชีวิตของพวกเขา ²

มีกฎหมายปัจจุบันเกิดขึ้นมากมาย เช่น กฎหมายที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ (Nuisance Laws) และได้รับการพัฒนาในเบื้องต้นที่จะกำจัดเสียงอันน่ารำคาญ และไม่พึงปรารถนาซึ่งยากที่จะควบคุม กฎหมายมีประโยชน์ในการใช้ควบคุมกล่าวไว้ใด ๆ ที่ทำเสียงเอะอะ เสียงแตรรถยนต์ที่ไม่จำเป็นเสียงรบกวนจากสัตว์และอื่น ๆ ทำนองเดียวกัน คำสั่งชนิดของสิ่งที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ รวมทั้ง "เสียงดังที่ไม่สมเหตุผล สิ่งที่รบกวนเสียงที่ไม่ปกติ.....ไม่จำเป็นซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพส่วนบุคคลและทำให้หงุดหงิดหรือทำความรำคาญแก่คนปกติ เกณฑ์เหล่านี้ ยากที่จะเอาไปบังคับใช้เพราะคนคนหนึ่งคิดว่าอะไรไม่สมเหตุผล ไม่จำเป็นแต่อีกคนหนึ่งคิดว่าเป็นล้าสมัยปกติธรรมดา การตีความในศาลทำให้ความ

¹ทิพย์ชนก รัตโนสถ, กฎหมายว่าด้วยการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง , ม.ป.ป.), หน้า 61 .

²Patrich F. Cunniff, Environmental Noise Pollution, (N.Y. : John Wiley & Sons , Inc., 1977), p.190 .

ตั้งใจเบื้องต้นของกฎหมายชนิดนี้อ่อนลงไป³

สภาวะเสียงรบกวน และเสียงอึกทักที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่มักมีสาเหตุจากด้านอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมการต่อเรือ อุตสาหกรรมทอผ้า การใช้เครื่องจักรทางการเกษตร เหล่านี้เป็นต้น ส่วนเสียงอึกทักเนื่องจากขบวนพาหนะจะพบว่าเกิดปัญหาน้อยเพราะกฎหมายต่างประเทศเข้มงวดในด้านนี้มากกว่าในประเทศไทย⁴

เสียงเป็นปัญหาลังคมที่เติบโตทั่วโลก เราสามารถจำแนกได้เป็น 5 ชนิดด้วยกัน⁵

- 1) เสียงรบกวนจากโรงงานอุตสาหกรรม (factory noise)
- 2) เสียงรบกวนจากการก่อสร้าง (construction noise)
- 3) เสียงรบกวนจากการจราจรทางหลวง (highway traffic noise)
- 4) เสียงรบกวนจากรถไฟ (railway noise) และ
- 5) เสียงรบกวนจากท่าอากาศยานและฐานทัพอากาศ (airport and air base noise)

ในที่นี้จะขอกล่าวถึง กฎหมายต่างประเทศที่ควบคุมเสียงรบกวนจากโรงงานอุตสาหกรรม โดยเฉพาะในกรณีที่มีผลกระทบต่อชุมชน โดยจะขอกล่าวถึงกฎหมายของประเทศที่พัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมแล้วได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่น กับประเทศในแถบภูมิภาคเดียวกันคือ อาเซียน ซึ่งได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ จัดได้ว่าเป็นกฎหมายของประเทศที่มีการพัฒนาใกล้เคียงกับประเทศไทย เพื่อเป็นประโยชน์ในการเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทยในอันที่จะทำให้เห็นข้อแตกต่าง ข้อดี ข้อเสีย ของกฎหมายไทยเพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงกฎหมายไทยต่อไปในอนาคต

4.1 กฎหมายของประเทศอุตสาหกรรมใหม่

4.1.1 กฎหมายของประเทศสิงคโปร์

ที่สิงคโปร์ มีปัญหาเกี่ยวกับเสียงอุตสาหกรรมต่อเรือ ที่กำลังขยายตัว

³Ibid., p. 190 .

⁴พรทิพย์ โภโคยอุดม , "เสียง : ปัญหาหนึ่งของความก้าวหน้าทางวิทยาการ, " รายงานการสัมมนา เรื่อง แนวทางแก้ปัญหาและควบคุมสภาพสิ่งแวดล้อมด้วยการศึกษา (คณะเวชศาสตร์เขตร้อน มหาวิทยาลัยมหิดล, 2522), หน้า 7 .

⁵Yoshihiro Nomura, "Problems and Concepts in Noise Prevention," Environmental Law and Policy in Pacific Basin Area (Tokyo:University of Tokyo Press , 1981), p. 123 .

อย่างรวดเร็วในปี พ.ศ.2520 คนงานกว่า 1000 คน มีปัญหาเกี่ยวกับประสาทหูซึ่ง
รัฐบาลได้ขอให้บริษัทอุตสาหกรรมลดระดับเสียงลง และขอให้ซื้อเครื่องบรรเทาเสียงให้
คนงานคนละอันด้วย⁶

ในสิงคโปร์ไม่มีกฎหมายใดโดยเฉพาะที่จะจัดการอย่างกว้างขวาง กับมลพิษ
จากสิ่งแวดลอม แต่ก็พบว่ามียกกฎหมายอยู่ในพระราชบัญญัติและกฎข้อบังคับต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น
อากาศเป็นพิษจะถูกควบคุมโดย The Clean Air Act ปี 1971 และ The Road Traffic
Act ด้วย และที่เจาะจงยิ่งกว่านั้นก็คือ The Motor Vehicles (Construction and
Use) Rules] ซึ่งเป็นการควบคุมอากาศซึ่งเป็นผลมาจากรถยนต์ อีกนัยหนึ่ง มลพิษจากน้ำ
ภายในประเทศจะถูกควบคุมโดย The Water Pollution Control and Drainage Act
และ The Trade Effluent Regulations⁷

กระทรวงสิ่งแวดล้อมของประเทศสิงคโปร์ มีหน้าที่รับผิดชอบการคุ้มครอง
รักษาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อม⁸ มีการออกกฎหมายสำคัญ ๆ ของกระทรวงฯ ได้แก่
The Environmental Public Health Act 1987 พระราชบัญญัติการควบคุมมลภาวะของ
น้ำเสียและการระบายน้ำ [The Water Pollution Control and Drainage Act (Cap
348)] พระราชบัญญัติอากาศบริสุทธิ์ [The Clean Air Act (Cap 45)] พระราชบัญญัติ
การจัดขายอาหาร [The Sale of Food Act (Cap 283)] พระราชบัญญัติการทำลาย
ของแมลงที่เป็นพาหะนำโรค [The Destruction of Disease-bearing Insects Act
(Cap 79)] พระราชบัญญัติโรคติดต่อ [The Infections Diseases Act (Cap 137)]
สาระสำคัญของกระทรวงฯ ครอบคลุมทางด้านการบัญญัติกฎหมายที่รวมทั้งด้านทาบเร่ แผงลอย
ร้านอาหาร การกำจัดขยะ การทำให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณะ มลภาวะเป็นพิษ
ทางน้ำและอากาศ และมาตรฐานของเครื่องใช้ทางด้านสุขภัณฑ์, ท่อประปา และปัญหา
สาธารณสุขสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ⁹

⁶พรทิพย์ โภโคยอุดม , "เสียง : ปัญหาหนึ่งของความก้าวหน้าทางวิทยาการ,"
หน้า 8 - 9 .

⁷Soon Choo Hock, "The Effects of National Environmental Regulation
of Foreign Trade and Investment in Singapore," Papers Presented in the
Fourth at the Workshop of the Assembly , Nov. 15-19, 1986, p. 55 .

⁸Ng Poey Siong , Singapore Facts and Picture 1989 , p.22 .

⁹Ibid., p. 22.

กรมควบคุมมลภาวะ [The Pollution Control Department (PCD)] มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมอากาศเสียและน้ำเสีย สารที่เป็นอันตรายและของเสียเป็นพิษ¹⁰ กรมจะทำการตรวจการจัดตั้งอุตสาหกรรมใหม่เพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมลภาวะ เช่น โกดังที่เก็บสารเคมีเป็นพิษจะรับอนุญาตให้ตั้งนอกพื้นที่ที่สายน้ำมารวมกัน PCD แนะนำ การวางแผน และสิทธิอำนาจเกี่ยวกับเขตกันชนที่กำหนดระหว่างเขตที่อยู่อาศัยกับเขตพัฒนา อุตสาหกรรม¹¹

สำหรับกฎหมายควบคุมมลภาวะทางเสียงของประเทศสิงคโปร์ ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2530 (THE ENVIRONMENTAL PUBLIC HEALTH ACT OF 1987) ภาค 6 เรื่อง การควบคุมเสียงรบกวน (NOISE CONTROL) ซึ่งมีอยู่สาม มาตรา ได้แก่ มาตรา 47-มาตรา 49

"มาตรา 47 (1) เป็นที่ปรากฏแก่คณะกรรมการว่างานที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นงานซึ่ง

- (a) การติดตั้ง การก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลง ซ่อมแซม และบำรุงรักษาสิ่งปลุกสร้าง โครงสร้างหรือถนน
- (b) การทำลาย เปิดหรือขุดเจาะถนน หรือพื้นที่ติดกันอัน เกี่ยวกับการก่อสร้าง การสำรวจ การบำรุงรักษา หรือการเคลื่อนย้ายงาน
- (c) งานรื้อทำลาย ทูบทิ้ง หรืองานขุดเจาะ หรือ
- (d) งานอื่นทางด้านวิศวกรรมก่อสร้าง

ที่กำลังดำเนินงานอยู่หรือจะดำเนินงานเกี่ยวกับสิ่งปลุกสร้างใด ๆ เขาต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรกำหนดข้อบังคับซึ่งเป็นวิธีการในการดำเนินงานให้บรรลุผล และบุคคลากรที่จะดำเนินงานหรือจะดำเนินงานหรือเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ แสดงตัวต่อคณะกรรมการ เพื่อที่จะรับผิดชอบหรือควบคุมการดำเนินงานให้สำเร็จ

(2) การแจ้งนั้นต้องระบุโดยเฉพาะอย่างยิ่งว่า

- (a) เครื่องจักรโรงงานหรือเครื่องจักรกลซึ่งใช้งานหรือ ไม่ใช้ทำงาน

¹⁰Tan Han Hoe , Singapore 1987 , (Singapore : Koon Wah Printing Pte Ltd., 1986), p. 197 .

¹¹Ibid., p. 197 .

- (b) ชั่วโมงระหว่างซึ่งงานต้องทำเสร็จ และ
- (c) ระดับของเสียงรบกวน หรือแรงสั่นสะเทือนซึ่งปล่อยมาจากอาคารสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ ที่เป็นปัญหา หรือส่วนใดส่วนหนึ่งที่ระบุของสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ หรือซึ่งออกมาในชั่วโมงที่กำหนดไว้

มาตรา 48 (1) คณะกรรมการต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรปฏิบัติต่อผู้ครอบครองสถานที่ทำงานใด ๆ ห้ามเขาจากสาเหตุ การอนุญาต หรือยอมตามข้อระบุต่อไปนี้

- (a) กิจกรรมที่กำลังดำเนินในหรือบนอาคารนั้น ๆ
- (b) เครื่องจักรโรงงานซึ่งนำมาใช้ประกอบการใน หรือบนอาคารนั้น ๆ

ในลักษณะเช่นนี้ซึ่ง เป็นสาเหตุการปลดปล่อยเสียงรบกวนจากอาคารนั้น ๆ เมื่อทำการวัดที่จุดที่ได้กำหนดไว้ (ภายในหรือภายนอกอาคาร) เกินขอบเขตในระดับที่กำหนดไว้

(2) ที่ซึ่งเป็นที่น่าพอใจแก่คณะกรรมการว่าเสียงรบกวนที่กำลังเกิดขึ้นหรือคงจะปล่อยจากสถานที่ทำงาน คณะกรรมการต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรปฏิบัติต่อเจ้าของ กำหนดให้เจ้าของที่จะ

- (a) ติดตั้งและดำเนินงานด้านอุปกรณ์การควบคุมเสียงรบกวนภายในหรือบนอาคารนั้น ๆ
- (b) ซ่อมแซม เปลี่ยนแปลง หรือเอามาแทนอุปกรณ์การควบคุมเสียงรบกวนใด ๆ ภายในหรือบนอาคาร
- (c) การติดตั้งเครื่องกั้นเสียงรบกวนภายในหรือบนอาคารนั้น ๆ
- (d) การติดตั้งเครื่องจักรโรงงานชนิดที่ระบุไว้ซึ่งคณะกรรมการพอใจว่าการใช้เครื่องจักร โรงงานนั้น ๆ จะมีผลต่อการป้องกัน หรือลดการปลดปล่อยเสียงรบกวนจากอาคารนั้น ๆ หรือ
- (e) ดำเนินการซ่อมแซมหรือปรับปรุงเครื่องจักร โรงงานที่กำหนดไว้ หรือเครื่องจักรกลใด ๆ ซึ่งคณะกรรมการพอใจว่าการดำเนินการซ่อมแซม หรือปรับปรุงจะนำไปสู่การป้องกัน หรือลดลงของเสียงรบกวนที่ปล่อยออกมาจากอาคารนั้น ๆ

นั้น ๆ

ภายในเวลาที่กำหนดไว้และลักษณะที่กำหนดไว้

(3) คณะกรรมการต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรปฏิบัติต่อ
เจ้าของสถานที่ทำงานใด ๆ ต้องกำหนดให้เจ้าของสถานที่ที่จะปฏิบัติการให้สอดคล้องกับทิศทางใด ๆ
ที่ระบุไว้ในการแจ้งนั้น ๆ ที่เกี่ยวกับเครื่องมืออุปกรณ์การควบคุมเสียงรบกวนใด ๆ ภายใน หรือ
บนอาคารนั้น ๆ

(4) ในมาตรานี้ "เครื่องจักรโรงงาน" หมายถึง
เครื่องจักรโรงงานใด ๆ การติดตั้งเครื่องมือประกอบเครื่องจักรกลขนาดใหญ่ อุปกรณ์ อะไหล่
เครื่องจักร เครื่องกลไกทั่วไป หรือองค์ประกอบของเครื่องจักรกล

มาตรา 49 ในการปฏิบัติตามมาตรา 47 หรือ 48 นี้ คณะกรรมการจะ
ต้องคำนึงถึง

- (a) บทบัญญัติข้อกำหนดที่ตรงกันของประมวลกฎหมายของ
การปฏิบัติที่ออกมาภายใต้พระราชบัญญัตินี้
- (b) ก่อนที่จะกำหนดวิธีการจำเพาะใด ๆ หรือเครื่องจักร
โรงงาน หรือเครื่องจักรกล เพื่อสอดคล้องกับความต้องการของผู้รับการแจ้งที่ยังเป็นปัญหาในการระบุนิติ
การอื่น ๆ หรือเครื่องจักร โรงงานหรือเครื่องจักรกล
ซึ่งมีประสิทธิภาพอย่างมากในการลดเสียงรบกวนหรือ
สั่นสะเทือนและเป็นที่ยอมรับแก่เขามากกว่า หรือ
- (c) ความจำเป็นที่จะคุ้มครองบุคคลใด ๆ ในตำแหน่งที่ตั้ง
อาคารหรือสถานที่ทำงานที่ยังเป็นปัญหาดังอยู่เป็นการ
คุ้มครองจากผลกระทบของเสียงรบกวนหรือแรงสั่น
สะเทือน"

จากมาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุขสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2530 ของ
ประเทศสิงคโปร์ บทบัญญัติมาตราดังกล่าวเป็นการควบคุมเสียงรบกวนอันเนื่องมาจากที่ตั้งการ
ก่อสร้าง สำหรับมาตรา 48 เป็นเรื่องการควบคุมเสียงรบกวนจากงานภายในอาคาร กฎหมาย
มาตรานี้ได้ให้อำนาจแก่คณะกรรมการ ซึ่งหมายถึงคณะกรรมการสาธารณสุขที่ต้องแจ้งเป็น
ลายลักษณ์อักษรต่อผู้ครอบครองอาคารสถานที่ทำงานใด ๆ ที่จะห้ามกิจกรรมใด ๆ ภายในหรือบน
อาคารนั้นๆ ¹² หรือโรงงานที่ประกอบกิจการภายในหรือบนอาคารนั้น ๆ ¹³ ซึ่งเป็นสาเหตุการ

¹² see The Environmental Public Health Act 1987 Section 48(1)(a) .

¹³ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 48(1)(b) .

ปล่อยเสียงรบกวนจากอาคารนั้น ๆ เมื่อได้ทำการวัดที่จุดที่ได้กำหนดไว้ (ภายในหรือภายนอกอาคาร) เกินขอบเขตในระดับที่กำหนดไว้¹⁴ เมื่อความปรากฏแก่คณะกรรมการว่าเสียงรบกวนเกิดขึ้นจากการที่ทำงาน คณะกรรมการต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อเจ้าของอาคารหรือสถานที่ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดและในลักษณะที่กำหนดไว้¹⁵

- (a) ติดตั้งและดำเนินงานด้านอุปกรณ์และการควบคุมเสียงรบกวนในหรือบนอาคารนั้น ๆ
- (b) ซ่อมแซม เปลี่ยนแปลง หรือเอามาแทนอุปกรณ์การควบคุมเสียงรบกวนใด ๆ ภายในหรือบนอาคาร
- (c) การติดตั้งเครื่องกั้นเสียงรบกวนภายในหรือบนอาคารนั้น ๆ
- (d) การติดตั้งเครื่องจักรโรงงานชนิดที่ระบุไว้ ซึ่งคณะกรรมการพอใจว่าการใช้โรงงานนั้น ๆ จะมีผลต่อการป้องกันหรือลดการปลดปล่อยเสียงรบกวนจากอาคารนั้น ๆ หรือ
- (e) ดำเนินการซ่อมแซมหรือปรับปรุงเครื่องจักรโรงงานที่กำหนดไว้หรือเครื่องจักรที่ซึ่งคณะกรรมการพอใจว่าการดำเนินการซ่อมแซมหรือปรับปรุงจะนำไปสู่การป้องกันหรือลดลงของเสียงรบกวนที่ปล่อยออกมาจากอาคารนั้น ๆ

คณะกรรมการมีหน้าที่ต้องเป็นลายลักษณ์อักษรว่า จะให้เจ้าของสถานที่ทำงานใด ๆ ปฏิบัติไปในทิศทางใด ให้ระบุไว้ในการแจ้งนั้น ๆ ที่เกี่ยวกับเครื่องมืออุปกรณ์การควบคุมเสียงใด ๆ ภายในหรือบนอาคารนั้น¹⁶ คำว่า "เครื่องจักรโรงงาน" ที่กล่าวถึงในมาตรานี้หมายถึง เครื่องจักรโรงงานใด ๆ การติดตั้งเครื่องมือประกอบเครื่องจักรกลขนาดใหญ่ อุปกรณ์ อะไหล่ เครื่องจักร เครื่องกลไกทั่ว ๆ ไป หรือองค์ประกอบของเครื่องจักรกล¹⁷

¹⁴ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 48(1) paragraph 2 .

¹⁵ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 48(2) .

¹⁶ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 48(3) .

¹⁷ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 48(4) .

มาตรา 49 เป็นเรื่องที่คณะกรรมการต้องคำนึงถึง ในการปฏิบัติตาม มาตรา 47 หรือ 48 กล่าวคือ ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายนี้เท่านั้น¹⁸ และ ก่อนที่จะกำหนดวิธีการใด ๆ ลงไป ถ้าวิธีการอื่น ๆ ยังเป็นปัญหา也给ระบุใช้เครื่องจักรกลซึ่ง มีประสิทธิภาพอย่างมากในการลดเสียงรบกวนหรือแรงสั่นสะเทือน ก็จะเป็นที่ยอมรับแก่ผู้รับการ แจ้งให้ปฏิบัติมากกว่าวิธีการอื่น¹⁹ หรือต้องคำนึงถึงความจำเป็นที่จะคุ้มครองบุคคลใด ๆ ใน ตำแหน่งที่อาคารหรือสถานที่ทำงานยังเป็นปัญหาตั้งอยู่ เป็นการคุ้มครองจากผลกระทบของเสียง รบกวนหรือแรงสั่นสะเทือน²⁰

การที่ The Environment Public Health Act 1987 บัญญัติให้ อำนาจแก่คณะกรรมการเข้าตรวจสอบควบคุมการดำเนินงานที่ก่อให้เกิดเสียงรบกวน นับตั้งแต่ การอนุญาตให้ประกอบกิจการได้หรือไม่ และเมื่ออนุญาตให้กระทำการใดแล้วหากมีผลทำให้ เกิดเสียงดังรบกวนบุคคลอื่น คณะกรรมการก็มีอำนาจสั่งให้แก้ไขให้ปฏิบัติให้ถูกต้องภายใน ระยะเวลาที่กำหนด การที่กฎหมายบัญญัติในลักษณะนี้ย่อมทำให้สามารถควบคุมการก่อให้เกิด มลพิษทางเสียงนับแต่เริ่มแรกที่เดียว เพราะการที่คณะกรรมการจะอนุญาตให้กระทำการ ใดได้หรือไม่นั้น ก็ย่อมจะต้องพิจารณาผลกระทบต่อบุคคลอย่างน้อยแค่ไหน หากพิจารณาเห็นว่า จะก่อให้เกิดมลพิษทางเสียงในสถานที่เช่นนั้นอย่างแน่นอน ก็สามารถระงับการกระทำดังกล่าว เสียแต่ต้นเลยที่เดียว เว้นแต่จะพิจารณาเห็นว่าจำเป็นต้องกระทำการนั้นเพราะประโยชน์ต่อ สังคม แม้ว่าไม่อาจจะระงับกิจการนั้นได้ แต่ก็สามารถควบคุมโดยการกำหนดเงื่อนไขให้ ผู้กระทำการต้องปฏิบัติเพื่อลดความเสียหายจากเสียงในกิจการดังกล่าวได้ด้วย ซึ่งเป็นแบบ อย่างที่ดี ประเทศไทยก็น่าจะมีกฎหมายในลักษณะนี้ออกมา เพราะกฎหมายของไทยปัจจุบันเกี่ยว กับเรื่องการควบคุมทางเสียงเป็นกฎหมายที่ไม่มีความชัดเจน การบังคับใช้กฎหมายจะมีขึ้นก็ต่อ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นแล้วทั้งสิ้น

4.2 กฎหมายของประเทศที่พัฒนาแล้ว

4.2.1 กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา

สำหรับประเทศที่มีความก้าวหน้าและ เป็นผู้นำทางด้านกฎหมายสิ่งแวดล้อมเช่น

¹⁸ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 49(a) .

¹⁹ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 49(b) .

²⁰ see The Environmental Public Health Act 1987 Section 49(c) .

สหรัฐอเมริกา กฎหมายว่าด้วยนโยบายและการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งเรียกว่า The National Environmental Policy Act (1969) ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งองค์กรเพื่อจัดทำนโยบายและแผน ตลอดจนองค์กรที่นำมาตราการปกป้องคุ้มครองสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายมาบังคับใช้ให้ปรากฏผลในทางปฏิบัติองค์กรดังกล่าวนี้ชื่อเรียกว่ากรรมการคุณภาพสิ่งแวดล้อม (The Council on Environmental Quality หรือมีชื่อย่อว่า CEQ) ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้งดังนี้

1. เพื่อจัดทำนโยบายส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของชาติทั้งทางด้านการอนุรักษ์ สังคม เศรษฐกิจ สุขภาพอนามัย และด้านอื่น ๆ
2. เพื่อทำการศึกษาวิจัยระบบนิเวศน์ และคุณภาพสิ่งแวดล้อม
3. เพื่อจัดสรรความรับผิดชอบ ในการจัดการสิ่งแวดล้อมแก่องค์กรต่าง ๆ ของรัฐ และชี้แนะให้มีการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมในอนาคต

กรรมการคุณภาพสิ่งแวดล้อม (CEQ) ประกอบด้วยสมาชิกที่แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี โดยคำแนะนำและเห็นพ้องของวุฒิสภาของรัฐ CEQ ตั้งอยู่ในสำนักประธานาธิบดี (The Executive Office of the President) และมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำนโยบายตลอดจนพิจารณาบทกฎหมายและโครงการต่าง ๆ ของหน่วยงานรัฐบาลที่ส่งมายังสำนักงบประมาณหรือรัฐสภาเพื่อขออนุมัติ

โดยสรุปบทบาทของ CEQ คือการพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อโครงการต่าง ๆ อันอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม วิเคราะห์ผลกระทบจากโครงการเหล่านั้น และริเริ่มจัดทำนโยบายส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงความเหมาะสมด้านเศรษฐกิจของชาติควบคู่กันไปด้วย

ในขณะที่ CEQ เป็นองค์กรเพื่อส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับนโยบาย ยังมีองค์กรที่รับผิดชอบในระดับปฏิบัติการที่น่าสนใจอีกหนึ่งองค์กร คือ สำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมของสหรัฐอเมริกา (The Environmental Protection Agency หรือมีชื่อย่อว่า EPA) ซึ่งเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ร่วมกับองค์กรอื่น ๆ ของรัฐอีกหลายองค์กร เช่น องค์กรที่ทำหน้าที่บริหารด้านคุณภาพน้ำ คุณภาพอากาศ การกำจัดขยะมูลฝอย และการควบคุมการใช้สารพิษฆ่าแมลงและรังสีต่าง ๆ เป็นต้น

เนื่องจาก EPA เป็นองค์กรระดับปฏิบัติการ จึงจำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่จำนวนมากประมาณ 1 หมื่นคน และประมาณค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงานก็ย่อมสูงมากด้วย ในกรณีของประเทศสหรัฐอเมริกา หน่วยงานระดับนโยบายได้แก่ CEQ นั่นถือว่าเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่บริหารสิ่งแวดล้อม (Environmental Administration) เพราะทำงานในระดับนโยบาย ส่วน EPA นั้น ทำหน้าที่ระดับปฏิบัติการตามนโยบายที่ CEQ ได้วางไว้ ดังนั้นจึงถือว่า EPA นั้นเป็นองค์กรที่รับผิดชอบในด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม (Environmental Management)

กฎหมายของสหพันธรัฐ (Federal Laws) ของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมได้แก่ รัฐบัญญัตินโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ค.ศ. 1969 (The National

Environmental Policy Act of 1969) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1970 สำนักงานของสหพันธรัฐพิจารณาว่าเสียงรบกวนมีอิทธิพลต่อคุณภาพของสิ่งแวดล้อม สิ่งนี้จะสำเร็จได้ในรูปแบบของรายงานผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Statements หรือ EIS) เรียกร้องการกระทำทุกอย่างของสหพันธรัฐที่จะกระทบกับสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ ²¹

ส่วนกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาระดับคุณภาพสิ่งแวดล้อมมิให้ต่ำจนเกินไปจนเป็นภัยต่อมนุษย์ โดยเฉพาะเรื่องเสียงนั้น ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมายการระงับหรือลดมลพิษทางเสียง ค.ศ. 1970 (The Noise Pollution and Abatement Act of 1970) ตราขึ้นโดยสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (EPA) หน่วยงานระงับและควบคุมเสียง (ONAC) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเต็มที่เกี่ยวกับการตรวจสอบผลกระทบของเสียงที่มีต่อสาธารณสุขและสวัสดิการของประชาชน ²²

รัฐบัญญัติการระงับหรือลดมลพิษทางเสียง ค.ศ. 1970 ได้ให้จุดกลางเน้นภายในสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (EPA) สำหรับการลดระดับเสียงทั้งหมดในสิ่งแวดล้อมทุกระดับ สหพันธรัฐ พระราชบัญญัตินี้เรียกร้องให้ ดำเนินการวิจัยและศึกษาเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ²³

บางทีสิ่งที่สำคัญที่สุดในส่วนเดียวของการบัญญัติกฎหมายเสียงรบกวน ของสหพันธรัฐ คือ พระราชบัญญัติควบคุมเสียงรบกวน ค.ศ. 1972 ซึ่งกำหนดให้สำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมรับผิดชอบในเบื้องต้น สำหรับระดับเสียงเพื่อควบคุมการปล่อยภัยในชุมชน รัฐบัญญัติให้อำนาจแบ่งปันระหว่างสหพันธรัฐ, มลรัฐ, และรัฐบาลส่วนท้องถิ่น รัฐบาลกลางรับผิดชอบเบื้องต้นสำหรับการควบคุมการปล่อยเสียงรบกวน จากแหล่งกำเนิดเสียง ยังคงมีการบริหาร 2 ส่วน มีสิทธิที่จะตั้งสร้างและควบคุม บังคับให้เสียงรบกวนในสภาวะแวดล้อมผ่านกฎข้อบังคับของแหล่งกำเนิดเสียงรบกวน-การใช้ การปฏิบัติงาน การเคลื่อนไหวและ โดยระดับของเสียง ที่อนุญาตให้มีได้ในสภาวะแวดล้อม ²⁴

²¹ Patrich F. Cunniff , Environmental Noise Pollution , p.191.

²² J. Dawid Irwin , Industrial Noise and Vibration Control , (New Jersey : Prentice - Hall , 1975) , p. 59 .

²³ Patrich F. Cunniff , Environmental Noise Pollution , p.191 .

²⁴ J.Dawid Irwin, Industrial Noise and Vibration Control, p.59 .

รัฐบัญญัติการควบคุมเสียง ค.ศ. 1972 (The Noise Control Act of 1972)

เมื่อรัฐบัญญัติการควบคุมเสียง ค.ศ. 1972 ผ่านสภานิติบัญญัติออกเป็นนโยบายของสหรัฐอเมริกาที่จะส่งเสริมสภาพแวดล้อมของพลเมืองอเมริกาทุกคน ให้เป็นอิสระจากเสียงรบกวนซึ่งเป็นผลร้ายต่อสุขภาพความปลอดภัยและสวัสดิการเพื่อที่จะทำให้นี้บรรลุ สำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมได้มอบหมายให้รับผิดชอบต่อปัญหาเสียงรบกวนตามท้องถนน ซึ่งมาตรฐานขององค์การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมของอเมริกา อันว่าด้วยกฎหมายควบคุมเสียง ปี 1972 กำหนดมาตรฐานไว้ 85 dB(A)²⁵ ตัวอย่างเช่น ความรับผิดชอบของสำนักงานนี้รวมทั้งการประสานงานด้านวิจัยสหพันธรัฐ ในการควบคุมเสียงรบกวนระบุแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนที่สำคัญ ๆ และการพัฒนากฎเกณฑ์ข้อบังคับของเสียงและควบคุมทางเทคนิคของเสียงรบกวนที่ถูกปล่อยออกมาอันเกิดจากการผลิตสินค้าในเชิงพาณิชย์ และการพัฒนาปรับปรุงให้การผลิตสินค้ามีเสียงรบกวนที่ถูกปล่อยออกมาต่ำ²⁶

รัฐบัญญัติการควบคุมเสียงรบกวน ค.ศ. 1972 ทำให้รัฐบาลกลางมีบทบาทสำคัญในการควบคุมปัญหาเสียงรบกวน ข้อบังคับเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ อยู่ในความรับผิดชอบของสหพันธ์แต่ยังคงมีที่ว่างและความต้องการสำหรับการปฏิบัติระดับท้องถิ่นที่คล่องตัว

รัฐบัญญัติจะห้ามการควบคุมเสียงรบกวนท้องถิ่น และมลรัฐจากแหล่งกำเนิดเหล่านี้ ถ้ามันไม่ได้มาตรฐานสหพันธ์กฎระเบียบของมลรัฐ และท้องถิ่นจะสามารถใช้ได้ถ้ามีความจำเป็นโดยสภาพท้องถิ่นที่พิเศษและกำหนดโดย EPA แล้วว่าไม่ขัดกับกฎของ EPA

เนื้อหาในพระราชบัญญัติดังกล่าวที่สำคัญมีดังนี้ :-²⁷

4901 สหรัฐมีนโยบายที่จะส่งเสริมสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับเสียง โดยให้ปราศจากเสียงรบกวน ซึ่งเสียงรบกวนที่ไม่มีการควบคุมเพียงพอ นั้น จะทำให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนในชาติได้ แหล่งกำเนิดเสียงรบกวนแหล่งใหญ่ประกอบด้วยยานพาหนะขนส่งและอุปกรณ์, เครื่องจักร เครื่องใช้ไฟฟ้าและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในเชิงพาณิชย์ และขณะที่ความรับผิดชอบเบื้องต้นสำหรับการควบคุมเสียงรบกวน คงมีอยู่กับมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น การกระทำของสหพันธรัฐ เป็นสิ่งสำคัญที่จะแก้ปัญหาแหล่งกำเนิดเสียงใหญ่ ๆ ในการควบคุมทางพาณิชย์ซึ่งกำหนดปฏิบัติทำให้เป็นแบบเดียวกันในชาติ

²⁵ เอลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ และคณะ , "การศึกษาระดับเสียงอึกทักบนท้องถนนในกรุงเทพมหานคร" , วารสารสาธารณสุขศาสตร์ , 9 ฉ 1 (กุมภาพันธ์ 2520) : หน้า 35 .

²⁶ J.Dawid Irwin, Industrial Noise and Vibration Control, p.61 .

²⁷ Mary Robinson Sive , Environmental Legislation , (New York : Praeger Publishers , Inc., 1976), pp.259-264 .

4904 การระบุแหล่งกำเนิดเสียงใหญ่ ๆ

ฝ่ายบริหารจะพัฒนาและประกาศบรรทัดฐานซึ่งเกี่ยวข้องกับเสียงรบกวน บรรทัดฐานนี้จะสะท้อนความรู้ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นประโยชน์มากที่สุดในการชี้ว่าชนิดและขอบเขตของผลที่ระบุทั้งหมด เกี่ยวกับสุขภาพและสวัสดิภาพซึ่งถูกคาดหวังจากความแตกต่างด้านจำนวน และคุณภาพของเสียงรบกวน นอกจากนั้นฝ่ายบริหารจะประกาศข้อมูลเกี่ยวกับระดับของเสียงรบกวนในสิ่งแวดล้อม การบรรลุดและบำรุงรักษาในพื้นที่ที่กำหนดภายใต้สภาวะต่าง ๆ กัน เป็นสิ่งจำเป็นที่จะคุ้มครองสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนกับความปลอดภัยในอัตราส่วนที่เพียงพอ

การรวบรวมและการประกาศรายงาน เกี่ยวกับแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนและควบคุมเทคโนโลยี ฝ่ายบริหารจะรวบรวมและประกาศรายงาน โดยจะระบุผลิตภัณฑ์ที่ได้พิจารณาแล้วว่าเป็นแหล่งกำเนิดเสียงที่สำคัญให้ข้อมูลหรือเทคนิคต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการควบคุมเสียงจากผลิตภัณฑ์

4905 มาตรฐานการปล่อยเสียง สำหรับผลิตภัณฑ์ที่จำหน่ายในเชิงพาณิชย์ ฝ่ายบริหารจะประกาศข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์จะประกอบด้วยมาตรฐานการปล่อยเสียงรบกวน ซึ่งจะตั้งกำหนดเกี่ยวกับเสียงที่ปล่อยออกมาของผลิตภัณฑ์นั้น ๆ และจะเป็นมาตรฐานของการตัดสินของฝ่ายบริหารอื่น เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะคุ้มครองสุขภาพ และสวัสดิภาพของประชาชนนำเข้าสู่การพิจารณาในเรื่องความสำคัญและเงื่อนไขของการใช้ผลิตภัณฑ์นั้น ๆ

4907 การติดป้าย

ฝ่ายบริหารจะออกกฎข้อบังคับโดยระบุถึง ผลิตภัณฑ์ใด ๆ ซึ่งปล่อยเสียง รบกวนสามารถทำอันตรายต่อสุขภาพ และสวัสดิภาพของประชาชน และผลิตภัณฑ์ซึ่งถูกขายทั้งหมดหรือในบางส่วนที่เป็นพื้นฐานที่ได้ผลในการลดเสียง จะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามลักษณะของประกาศแบบ วิธีการ และหน่วยของการวัดนั้น

จาก 4901 เป็นนโยบายของรัฐสภาของประเทศสหรัฐอเมริกาโดยสรุปปัญหาเพื่อเสียงรบกวนที่ไม่มีการควบคุมเพียงพอจะทำให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ และสวัสดิภาพของประชาชนในชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ในเมือง โดยมีแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนแหล่งใหญ่ ประกอบด้วยยานพาหนะขนส่งและอุปกรณ์ , เครื่องจักร , เครื่องใช้ไฟฟ้า และผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในเชิงพาณิชย์ และความรับผิดชอบเบื้องต้น สำหรับการควบคุมเสียงรบกวนอยู่กับรัฐบาลท้องถิ่น ส่วนสหพันธรัฐจะแก้ปัญหาแหล่งกำเนิดเสียงใหญ่ ๆ ในการควบคุมทางพาณิชย์ซึ่งปฏิบัติแบบเดียวทั้งประเทศ ²⁸ และประเทศว่าประเทศสหรัฐอเมริกาจะส่งเสริมสิ่งแวดล้อม สำหรับชาว

²⁸ see The Noise Control Act of 1972 4901 (a).

อเมริกาทั้งหมดให้ปราศจากเสียงรบกวน ซึ่งเป็นอันตรายกับสุขภาพและความผาสุก กำหนดให้มีการวิจัย การควบคุมเสียงรบกวน และจัดหาข้อมูลให้ประชาชนเกี่ยวกับการปล่อยเสียงรบกวน และคุณลักษณะพิเศษของการลดเสียง และผลิตภัณฑ์²⁹ เป็นการกำหนดนโยบายและชี้ให้ประชาชนเห็นปัญหาเสียงรบกวนที่ได้มีอยู่แล้ว และดำเนินการค้นคว้าวิจัยเพื่อควบคุมเสียงรบกวนรวมทั้งจัดหาข้อมูลแก่ประชาชน

4904 เป็นการระบุแหล่งกำเนิดเสียงใหญ่ ๆ โดยการพัฒนาและประกาศบรรทัดฐาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับเสียงรบกวน ประกาศข้อมูลเกี่ยวกับระดับของเสียงรบกวนในสิ่งแวดล้อม³⁰ การรวบรวมและการประกาศรายงานแหล่งกำเนิดเสียงรบกวน และควบคุมเทคโนโลยีโดยระบุผลิตภัณฑ์ที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงที่สำคัญ และให้ข้อมูลหรือเทคนิคสำหรับการควบคุมเสียงจากผลิตภัณฑ์ รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับเทคโนโลยี ค่าใช้จ่ายและวิธีการที่เลือกใช้ของการควบคุมเสียง³¹ จะเห็นได้ว่ามาตรานี้เป็นนโยบายในการควบคุมเสียงรบกวน โดยระบุผลิตภัณฑ์ที่เป็นแหล่งกำเนิดเสียงและให้ข้อมูล หรือเทคนิคในการควบคุมเสียงรบกวนจากผลิตภัณฑ์นั้น ๆ

สำหรับ 4905 เป็นมาตรฐานการปล่อยเสียงสำหรับผลิตภัณฑ์ที่จำหน่ายในเชิงพาณิชย์ในฝ่ายบริหารประกาศข้อบังคับระบุแหล่งกำเนิดเสียงที่สำคัญ³² สำหรับแต่ละผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะมอเตอร์ไซด์ ๆ หรือเครื่องจักร (รวมทั้งเครื่องมือใด ๆ ที่มอเตอร์หรือเครื่องจักรเป็นส่วนประกอบ)³³ ฝ่ายบริหารอาจจะประกาศวางข้อบังคับ แต่สำหรับข้อกำหนดในการพิจารณามาตรฐานการปล่อยเสียงที่เป็นไปได้ และจำเป็นที่จะคุ้มครองสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนชาติ³⁴ มาตรฐานการปล่อยเสียงรบกวนที่กำหนดโดยฝ่ายบริหาร ขึ้นของการลดเสียงสามารถบรรลุได้ โดยการใช้นวัตกรรมที่ดีที่สุดที่มีอยู่และค่าใช้จ่ายที่ยินยอม และฝ่ายบริหารจะอนุญาตให้บุคคลที่สนใจมีโอกาสที่เข้าร่วมในการสร้างกฎ³⁵ ห้ามการผลัการะต้นทุนจากผู้ผลิต ไปสู่พ่อค้าปลีก ผู้ผลิตต้องประกันแก่ผู้ซื้อรายสุดท้ายและผู้ซื้ออันดับต่าง ๆ ว่าผลิตภัณฑ์นี้

²⁹ see The Noise Control Act of 1972 4901 (b).

³⁰ see The Noise Control Act of 1972 4904 (a).

³¹ see The Noise Control Act of 1972 4904 (b).

³² see The Noise Control Act of 1972 4905 (a)(1)(A).

³³ see The Noise Control Act of 1972 4905 (a)(1)(C)(iii).

³⁴ see The Noise Control Act of 1972 4905 (b).

³⁵ see The Noise Control Act of 1972 4905 (c).

ออกแบบสร้างและติดตั้งเพื่อที่จะทำตามเวลาการชาย ³⁶ ไม่มีมลรัฐหรือส่วนย่อยทางการเมืองที่อาจจะใช้หรือบังคับใช้ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ กฎข้อบังคับกำหนดการปล่อยเสียงจากผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ นั้น ห้ามมิให้เหมือนกันกับกฎข้อบังคับของฝ่ายบริหารหรือเกี่ยวเนื่องกับส่วนประกอบที่รวมกันเข้าในผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ กฎข้อบังคับหรือกฎหมายใด ๆ กำหนดขีดจำกัดเกี่ยวกับการปล่อยเสียงรบกวนสำหรับส่วนประกอบนั้น ๆ เมื่อมารวมกันเข้า ³⁷

4907 การติดป้าย ฝ่ายบริหารจะกำหนดผลิตภัณฑ์ใด ๆ ซึ่งปล่อยเสียงรบกวนสามารถทำอันตรายต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนซึ่งถูกขายทั้งหมด หรือในบางส่วนที่เป็นพื้นฐานที่ได้ผลในการลดเสียง ลักษณะของประกาศแบบ ประกาศแบบและวิธีการและหน่วยของการวัด ฝ่ายบริหารจะกำหนดโดยกฎข้อบังคับว่า ประกาศจะถูกใช้แก่ผู้ต้องที่จะเป็นผู้ใช้ของระดับเสียงซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ปล่อยออกมาหรือการลดเสียงที่ให้ผลเหมือนกับกรณีที่น่าจะเป็น ³⁸

แนว โนม ในมลรัฐและรัฐบาลส่วนท้องถิ่น

กฎข้อบังคับเสียงรบกวนบางมลรัฐ และท้องถิ่นจะมีผลกระทบอย่างมากมายต่ออุตสาหกรรมและมลรัฐต่าง ๆ และเทศบาลนครมากมายภายในอเมริกามีความกระตือรือร้นที่จะประกาศกฎข้อบังคับใช้ในระยะเวลาหนึ่ง ถึงแม้ว่ากฎข้อบังคับของเสียงรบกวนในระดับมลรัฐและท้องถิ่นปรากฏว่าเปลี่ยนแปลงเสมอ ๆ แนว โนม ชัดเจน มีมลรัฐเป็นจำนวนมากมีข้อจำกัดของเสียงรบกวนอย่างกว้าง ๆ และทุก ๆ ปี รัฐบาลท้องถิ่นได้บัญญัติกฎหมายข้อจำกัดในการปล่อยเสียงรบกวนถึงปริมาณ จากตัวอย่าง เทศบาลนครจำนวนมากมีกฎข้อบังคับของเสียงรบกวนเพิ่มขึ้น 21 % จาก ค.ศ. 1975-1976 ³⁹

เครื่องวัดพารามิเตอร์แบบธรรมดาที่ใช้ในกฎข้อบังคับของท้องถิ่น และมลรัฐยังถกเถียงกันอยู่ อย่างไรก็ตามเป็นความสำคัญที่ระบุว่ากฎข้อบังคับโดยทั่ว ๆ ไปมีข้อจำกัดเกี่ยวกับเสียงแท้ (pure tones) ⁴⁰

ในปัจจุบัน กฎข้อบังคับเสียงรบกวนเน้นทั่วประเทศค่อนข้างจะแตกต่างในธรรมชาติกฎข้อบังคับของข้อระบุจำกัดเสียงรบกวน property-line ขณะที่อื่น ๆ ระบุจำกัดเสียงอนุญาต

³⁶ see The Noise Control Act of 1972 4905 (d) .

³⁷ see The Noise Control Act of 1972 4905 (e) .

³⁸ see The Noise Control Act of 1972 4907 .

³⁹ J. Dawid Iruwin, Industrial Noise and Vibration Control, p.68 .

⁴⁰ Ibid., p.68 .

ได้ที่เขตแดนที่อยู่อาศัย กฎอื่น ๆ ระบุระดับเสียงที่อนุญาตให้มีได้ในชั่วโมง/วันเป็นเดซิเบลเอ สำหรับเขตต่าง ๆ กันการจำแนกประเภทของเขตต่าง ๆ มี เขตที่อยู่อาศัย ย่านพาณิชย์ ย่านอุตสาหกรรมเบา และย่านอุตสาหกรรม ข้อจำกัดของเทศบัญญัติได้แบ่งพื้นที่ตามการใช้สอยและระดับเสียงอนุญาตเป็น octave band (เดซิเบล) ของเสียงรบกวนที่ออกมาจากชนิดของพื้นที่หนึ่ง ไปยังอีกพื้นที่หนึ่ง กฎข้อบังคับเสียงรบกวนได้รวมเข้าไว้ในประมวลกฎหมายการก่อสร้าง ในบางเมืองหลวงซึ่งมีกฎข้อบังคับยกเว้นในบางกฎข้อบังคับ เช่น ลินนิงก์และรอกุกเงิน ⁴¹

โดยทั่ว ๆ ไป ไม่มีแบบที่ได้รับการยอมรับสำหรับมลรัฐที่จะทำตามอย่าง อย่างไรก็ตาม เทศบัญญัติการควบคุมเสียงรบกวนในชุมชน ได้รับการพัฒนาจาก the National Institute of Municipal Law Enforcement Officers และ the EPA Office of Noise Abatement and Control เป็นเครื่องมือพื้นฐานทั้งชุมชนใหญ่ ๆ และเล็ก ๆ ที่สามารถใช้ที่สร้างเทศบัญญัติควบคุมเสียงรบกวนให้เหมาะกับพื้นที่ส่วนท้องถิ่นของตนเอง ⁴²

นับจากพระราชบัญญัติการควบคุมเสียง ค.ศ. 1972 ได้ให้มลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่จะตั้งสร้างและบังคับใช้การควบคุมต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งคาดว่าจะกิจกรรมคงจะเพิ่มขึ้นในอนาคต ⁴³

⁴¹ Ibid., p.68 .

⁴² Ibid., pp.68-69 .

⁴³ Ibid., p.69 .

ได้ที่เขตแดนที่อยู่อาศัย กฎอื่น ๆ ระบุระดับเสียงที่อนุญาตให้มีได้ในชั่วโมง/วันเป็นเดซิเบลเอ สำหรับเขตต่าง ๆ กันการจำแนกประเภทของเขตต่าง ๆ มี เขตที่อยู่อาศัย ย่านพาณิชย์ ย่านอุตสาหกรรมเบา และย่านอุตสาหกรรม ข้อจำกัดของเทศบัญญัติได้แบ่งพื้นที่ตามการใช้สอยและระดับเสียงอนุญาตเป็น octave band (เดซิเบล) ของเสียงรบกวนที่ออกมาจากชนิดของพื้นที่หนึ่ง ไปยังอีกพื้นที่หนึ่ง กฎข้อบังคับเสียงรบกวนได้รวมเข้าไว้ในประมวลกฎหมายการก่อสร้างในบางเมืองหลวงซึ่งมีกฎข้อบังคับยกเว้นในบางกฎข้อบังคับ เช่น ลินินริชและรตุกเงิน ⁴¹

โดยทั่ว ๆ ไป ไม่มีแบบที่ได้รับการยอมรับสำหรับมลรัฐที่จะทำตามอย่าง อย่างไรก็ตาม เทศบัญญัติการควบคุมเสียงรบกวนในชุมชน ได้รับการพัฒนาจาก the National Institute of Municipal Law Enforcement Officers และ the EPA Office of Noise Abatement and Control เป็นเครื่องมือพื้นฐานทั้งชุมชนใหญ่ ๆ และเล็ก ๆ ที่สามารถใช้ที่สร้างเทศบัญญัติควบคุมเสียงรบกวนให้เหมาะกับพื้นที่ส่วนท้องถิ่นของตนเอง ⁴²

นับจากพระราชบัญญัติการควบคุมเสียง ค.ศ. 1972 ได้ให้มลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ที่จะตั้งสร้างและบังคับใช้การควบคุมต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งคาดว่าจะกิจกรรมคงจะเพิ่มขึ้นในอนาคต ⁴³

มาตรการการแก้ไขปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับการควบคุมเสียงในประเทศสหรัฐอเมริกา

(ก) การยื่นฟ้องคดีเกี่ยวกับการก่อให้เกิดความรำคาญ (Nuisance Suit)

เป็นที่เชื่อกันมานานแล้วว่าบุคคลแต่ละคนอาจได้รับแก้ไข (remedy) จากเสียงอึกทักที่ดังเกินไปโดยการยื่นฟ้องส่วนตัวสำหรับการก่อให้เกิดความรำคาญนั้น อย่างไรก็ตาม มีองค์ประกอบจำนวนมากซึ่งคัดค้านการใช้วิธีการยื่นฟ้องเกี่ยวกับการก่อให้เกิดความรำคาญ เพื่อเป็นเครื่องมืออันมีประสิทธิภาพสำหรับควบคุมเสียงอึกทัก ⁴⁴

ความยากลำบากประการหนึ่งในการใช้กฎหมาย เกี่ยวกับการก่อให้เกิดความรำคาญเพื่อแก้ไขในเรื่องเสียงอึกทัก ก็คือ มันไม่เป็นที่แน่ชัดว่าเสียงอึกทักในกรณีใดจึงจะจัดว่าเป็นการก่อให้เกิดความรำคาญตามหลักของ nuisance ที่ใช้กันเป็นประเพณี จะกำหนด

⁴¹ Ibid., p.68 .

⁴² Ibid., pp.68-69 .

⁴³ Ibid., p.69 .

⁴⁴ James L. Hildebrand (Editor) , Noise Pollution and The Law , (New York : William S. Hein & Co., Inc., 1970), p.83 .

ความรับผิดชอบเฉพาะเมื่อเสียงอึกทักนั้นก่อให้เกิด "การรบกวนในสาระสำคัญ" (substantial interference) ต่อการใช้ที่ดินและได้รับประโยชน์จากที่ดิน ดังที่ได้ให้ข้อสังเกตแล้วว่า การตรวจสอบเกี่ยวกับการรบกวนในสาระสำคัญ ก็คือผลของเสียงอึกทักต่อบุคคลธรรมดาที่มีความรู้สึกปกติ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าเสียงอึกทักที่รบกวนบุคคลธรรมดาในเขตชุมชนนั้นไม่ได้ประกันว่า เสียงอึกทักนั้นจะถูกถือว่าเป็นการก่อให้เกิดความรำคาญ ศาลจะต้องชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ทางสังคมจากการกระทำของผู้ที่ทำให้เกิดเสียงอึกทักกับความร้ายแรงของอันตรายที่มีต่อโจทก์ และจะต้องยอมรับความช่วยเหลือเฉพาะในกรณีที่การกระทำของผู้ที่ทำให้เกิดเสียงเป็นสิ่งที่ไม่สมควรในรูปของข้อเท็จจริงทั้งหมดในคดีนั้น ๆ เท่านั้น และเสียงอึกทักนั้นจะเกิดขึ้นในเวลากลางวันหรือกลางคืนก็เป็นปัจจัยหนึ่งสำหรับศาลในการพิจารณา อีกปัจจัยหนึ่งก็คือความเหมาะสมของกิจการของผู้ทำให้เกิดเสียงอึกทักต่อสถานที่นั้น ๆ ปัจจัยที่สาม ก็คือ ระดับของความเชื่อถือของชุมชนที่มีต่อกิจการพิเศษซึ่งทำให้เกิดเสียงอึกทักเข้าไปเกี่ยวข้อง มีคดีต่าง ๆ เป็นจำนวนมากซึ่งแสดงให้เห็นว่าในกรณีที่กิจการใดเป็นประโยชน์ต่อชุมชน ส่วนใหญ่และส่วนสำคัญที่กิจการนั้นกำหนดให้แก่โจทก์หรือโจทก์หลาย ๆ คนจะไม่รุนแรงมากมายไปกว่าที่กำหนดให้แก่ชุมชน โดยทั่วไปแล้ว ก็ไม่สามารถจะได้รับการแก้ไข หรือจะอย่างไรก็ตามการแก้ไขจะถูกจำกัดตามความเสียหาย⁴⁵

ผลของการวางเรื่องในลักษณะนี้ก็คือ เพื่อทำให้คดีเกี่ยวกับการก่อให้เกิดความรำคาญเสียไปเพื่อเป็นการแก้ไขสำหรับรูปแบบต่าง ๆ ของเสียงอึกทักหลาย ๆ รูปแบบ กิจกรรมที่ทำให้เกิดเสียงอึกทักธรรมดา ๆ เช่น การจราจรของยานพาหนะหรือโรงงานต่าง ๆ มักจะ ไม่ได้รับการชดใช้โดยวิธี nuisance law เนื่องจากว่าเป็นที่แจ้งชัดว่าเสียงอึกทักดังกล่าวเป็นผลของกิจการซึ่งชุมชนนั้นได้รับประโยชน์ในสาระสำคัญด้วย โดยทั่วไปการฟ้องร้องคดีส่วนบุคคลจะเกิดขึ้นหลังจากได้มีการตัดสินใจให้ใช้เทคโนโลยีพิเศษ และได้มีการจ่ายเงินเป็นจำนวนมากไปแล้ว ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ศาลก็ไม่สู้จะเต็มใจนัก ที่จะทำการเลี้ยงต่อภาระอันหนักอึ้ง ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการละเมิดหรือสิ่งให้เสียงจากการมีผลบังคับ บทสรุปที่มักจะมาถึงบ่อย ๆ ก็คือ ผู้ทำเสียงอึกทักกำลังใช้ที่ดินของเขา โดยมีเหตุอันสมควรเนื่องจากประโยชน์ทางสังคมของกิจการของเขามีน้ำหนักกว่าความรำคาญของเพื่อนบ้านของเขา จากเสียงอึกทักที่ตั้งเกินควร แม้ในกรณีซึ่งโจทก์อาจจะเป็นต่อในการฟ้องคดีเดือดร้อนรำคาญ (nuisance) แต่ความเปลี่ยนแปลงของหลักดังกล่าวจะเป็นอุปสรรคต่อการนำคดีดังกล่าวขึ้นสู่ศาล⁴⁶

⁴⁵ Ibid., pp. 83-84 .

⁴⁶ Ibid., pp. 84-85 .

แม้ว่าศาลปรารณาที่จะรับรองเสียงอึกทัก ว่าเป็นการก่อให้เกิดความรำคาญ แต่อุปสรรคที่สำคัญในการรักษาการแก้ไขก็ยังคงมีอยู่ เนื่องจากความยากลำบากในการกำหนด อันตรายท่ามกลางแหล่งที่มาของเสียงอึกทักหลาย ๆ แห่ง ตามปกติมันเป็นเรื่องที่จำเป็นสำหรับ โจทก์ที่จะต้องแบกภาระในการพิสูจน์ให้เห็นว่าค่าเสียหายเป็นจำนวนเท่าไรจึงจะเหมาะสมที่จะ เรียกจากจำเลยแต่ละคนในจำนวนหลาย ๆ คนนั้น อย่างไรก็ตาม แนวทางที่เป็นสาระสำคัญ เกี่ยวกับอำนาจนี้ถือว่า ในกรณีที่จำเลยหลายคนและแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบ สำหรับความเสียหาย ทั้งหมด และจำเลยเหล่านั้นจะต้องแบกภาระ ในการแบ่งสันปันส่วนความเสียหายเหล่านั้นเองด้วย แต่แม้แต่กฎของการจรรยาบรรณอันมีเหตุจากขบวนการพาหนะจำนวนนับพันคันได้ และกฎของการแบ่งสัน ปันส่วนอย่างเป็นทางการที่นำพึงพอใจก็ไม่เป็นประโยชน์แก่โจทก์ ซึ่งได้รับทุกข์ทรมานจากเสียงอึกทักซึ่ง เพิ่มมากขึ้นที่เกิดจากเครื่องจักรเป็นจำนวนมากในย่านโรงงานอุตสาหกรรม ดังนั้น คดีต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเสียงอึกทักต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างดาษดื่นจึงได้แสดงถึงความยากลำบากอย่างที่สุดในการ แบ่งความเสียหาย การผ่อนคลายจากกฎอันเข้มงวดซึ่งต้องใช้การกำหนดความเสียหายนี้จะมี ประโยชน์เฉพาะ ในกรณีที่แหล่งที่มาต่าง ๆ ของเสียง เมื่อเทียบเคียงแล้วเล็กมากและจำเลย ได้รับการดำเนินอย่าง เพียงพอจนสมควรที่จะผลกระทบ ในการพิสูจน์ไปจากจำเลยไป ⁴⁷

อุปสรรคที่สำคัญของการยื่นฟ้องคดีเต็อดร้อนรำคาญส่วนบุคคล เพื่อควบคุมเสียง อึกทักก็คือ บ่อยครั้งที่ไม่มีผู้ใดประสงค์ที่จะสละ เวลาและความลำบากเพื่อนำไปสู่การฟ้องคดี ปัญหา นี้ไม่ใช่เรื่องประหลาดสำหรับการฟ้องคดีเต็อดร้อนรำคาญที่เกี่ยวกับเสียงอึกทัก แต่มันจะเป็นการ ตอบแทนการใช้การฟ้องคดีส่วนบุคคลซึ่ง โดยทั่วไปเป็นความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ซึ่งไม่ ประสบความสำเร็จ โดยสรุป ผลประโยชน์ซึ่งอาจจะมีความสำคัญอย่างสิ้นเหลื่อมมักจะไม่มีผล รุนแรงต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นพิเศษเพียงพอที่จะนำมาอ้างในการฟ้องคดีได้ ตัวอย่างเช่น มัน ไม่น่าเป็นไปได้ที่การฟ้องคดีส่วนบุคคลรายใดจะนำเรื่องนี้ไปใช้อ้าง ในการฟ้องคดีกับบริษัทรถไฟ ได้ดิน หรือ รถประจำทางเกี่ยวกับเสียงอึกทักนี้ กระนั้นก็ตามยอดรวมของความเสียหายต่อบุคคล ทุกคนที่อาศัยอยู่ใกล้ ๆ กับเส้นทางเดินรถไฟใต้ดิน หรือ รถประจำทางอาจจะมีความสำคัญมากกว่าค่าใช้จ่ายในการกำจัดเสียงอึกทัก อีกตัวอย่างหนึ่งของเสียงอึกทักชนิดที่ไม่น่าจะมีผลในการ พิจารณาในศาลก็คือ เสียงอึกทักที่มีผลมาจากการใช้อุปกรณ์ในการก่อสร้าง เป็นที่แน่นอนว่าไม่มี ผู้ใดที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีขนาดพอสมควรจะหนีไปจากเสียงดังตึ๊ด ๆ กัน ซึ่งมาจากโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ หรือ การซ่อมแซมถนนสายใหญ่ ๆ ได้ แม้กระนั้นก็มีผู้ประสงค์จะให้เวลาและ เงินเพื่อกระทำเช่นนั้นนั่นเอง ⁴⁸

⁴⁷ Ibid., pp. 86-87.

⁴⁸ Ibid., pp. 87-88.

แม้ว่าศาลปรารภว่าที่ควรรับรองเสียงอีกทีก ว่าเป็นการก่อให้เกิดความรำคาญ แต่อุปสรรคที่สำคัญในการรักษาการแก้ไขก็ยังคงมีอยู่ เนื่องจากความยากลำบากในการกำหนด อัตราค่าธรรมเนียมกลางแหล่งที่มาของเสียงอีกทีกหลาย ๆ แห่ง ตามปกติมันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ โจทก์ที่จะต้องแบกภาระในการพิสูจน์ให้เห็นว่าค่าเสียหายเป็นจำนวนเท่าไรจึงจะเหมาะสมที่จะ เรียกจากจำเลยแต่ละคนในจำนวนหลาย ๆ คนนั้น อย่างไรก็ตาม แนวทางที่เป็นสาระสำคัญ เกี่ยวกับอำนาจนี้ถือว่า ในกรณีที่มีจำเลยหลายคนและแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบ สำหรับความเสียหาย ทั้งหมด และจำเลยเหล่านั้นจะต้องแบกภาระในการแบ่งปันส่วนความเสียหายเหล่านั้นเองด้วย แต่แม้แต่กฎของการจรรยาบรรณมีเหตุจากขบวนการพาหนะจำนวนนับพันคันได้ และกฎของการแบ่งปัน ส่วนอย่าง เป็นที่น่าพึงพอใจก็ไม่ใช่เป็นประโยชน์แก่โจทก์ ซึ่งได้รับทุกข์ทรมานจากเสียงอีกทีกซึ่ง เพิ่มมากขึ้นที่เกิดจากเครื่องจักรเป็นจำนวนมากในย่านโรงงานอุตสาหกรรม ดังนั้น คดีต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเสียงอีกทีกต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างดาษดื่นจึงได้แสดงถึงความยากลำบากอย่างที่สุดใน การแบ่งความเสียหาย การผ่อนคลายจากกฎอันเข้มงวดซึ่งต้องใช้การกำหนดความเสียหายนี้จะมี ประโยชน์เฉพาะในกรณีที่แหล่งที่มาต่าง ๆ ของเสียง เมื่อเทียบเคียงแล้วเล็กน้อยและจำเลย ได้รับการตำหนิอย่าง เพียงพอจนสมควรที่จะผลกระทบ ในการพิสูจน์ไปจากจำเลยไป ⁴⁷

อุปสรรคที่สำคัญของการยื่นฟ้องคดีเต็อดรื้อนราคาถูกล้วนบุคคล เพื่อควบคุมเสียง อีกทีกก็คือ บ่อยครั้งที่ไม่มีผู้ใดประสงค์ที่จะสละเวลาและความลำบากเพื่อนำไปสู่การฟ้องคดี ปัญหา นี้ไม่ใช่เรื่องประหลาดสำหรับการฟ้องคดีเต็อดรื้อนราคาถูกล้วนบุคคลเกี่ยวกับเสียงอีกทีก แต่มันจะเป็นการ ตอบแทนการใช้การฟ้องคดีส่วนบุคคลซึ่ง โดยทั่วไปเป็นความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ซึ่งไม่ ประสบความสำเร็จ โดยสรุป ผลประโยชน์ซึ่งอาจจะมีความสำคัญอย่างสิ้นเหลือมักจะไม่มียผล รุนแรงต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นพิเศษเพียงพอที่จะนำมาอ้าง ในการฟ้องคดีได้ ตัวอย่างเช่น มัน ไม่น่าเป็นไปได้ที่การฟ้องคดีส่วนบุคคลรายใดจะนำเรื่องนี้ไปใช้อ้าง ในการฟ้องคดีกับบริษัทรถไฟ ได้ดิน หรือ รถประจำทางเกี่ยวกับเสียงอีกทีกนี้ กระนั้นก็ตามยอดรวมของความเสียหายต่อบุคคล ทุกคนที่อาศัยอยู่ใกล้ ๆ กับเส้นทางเดินรถไฟได้ดิน หรือ รถประจำทางอาจจะมีสาระสำคัญมากกว่าค่าใช้จ่ายในการกำจัดเสียงอีกทีก อีกตัวอย่างหนึ่งของเสียงอีกทีกชนิดที่ไม่น่าจะมีผลในการ พิจารณาในศาลก็คือ เสียงอีกทีกที่มีผลมาจากการใช้อุปกรณ์ในการก่อสร้าง เป็นที่แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีขนาดพอสมควรจะหนีไปจากเสียงดังตึต ๓ กัน ซึ่งมาจากโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ หรือ การซ่อมแซมถนนสายใหญ่ ๆ ได้ แม้กระนั้นก็มีผู้ประสงค์จะให้เวลาและ เงินเพื่อกระทำเช่นนั้นเอง ⁴⁸

⁴⁷ Ibid., pp. 86-87.

⁴⁸ Ibid., pp. 87-88.

ในลักษณะพิเศษของคดีฟ้องเรียกค่าชดเชยความเสียหาย เมื่อเสียงรบกวนของจำเลยทำให้เกิดการลดลงในมูลค่าของทรัพย์สินของโจทก์ บ่อยครั้งที่เด็ยวที่กล่าวว่า ความเสียหายสามารถได้รับค่าชดเชยอันเนื่องมาจากการบาดเจ็บแก่บุคคลของโจทก์ หรือแก่สมาชิกในบ้านของเขา แต่ขณะที่ในทางปฏิบัติแล้ว ค่าชดเชยสำหรับการบาดเจ็บ ส่วนบุคคลนั้นยากและจำนวนเงินค่าชดเชยก็น้อย ทั้งนี้ก็เพราะว่าเป็นการยากมากที่จะพิสูจน์การบาดเจ็บจากเสียงรบกวน⁴⁹

ไม่มีความเสียหายที่ได้รับค่าชดเชยจากเสียงรบกวน ถ้าเป็นเพียงแต่ความรำคาญอันเล็กน้อย พวกเราทุกคนต้องยอมรับเสียงรบกวนธรรมดาของชุมชนที่เราอยู่ร่วมกันด้วยมาตรฐานไม่สามารถกำหนดโดยลักษณะตอบสนองจำเพาะซึ่งแตกต่างกันของแต่ละบุคคลของโจทก์ แต่โดยความรู้ลักษณะธรรมดาของบุคคลหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถทนได้และเราซื้อทรัพย์สินหรือสิ่งปลูกสร้างในพื้นที่บริเวณที่มีกิจกรรมเสียงรบกวนไม่ได้รับค่าชดเชย สำหรับเสียงรบกวนซึ่งคาดหวังอย่างสมเหตุสมผลในพื้นที่นั้น ๆ ไม่มีใครสามารถเคลื่อนย้ายเข้าไปในเขตของโรงหล่อหรือโรงงานหมอน้ำ และจะต้องการความสงบเงียบเช่นเดียวกับในฟาร์ม เราซื้อเนื้อที่ดินขึ้นกับชนิดของเขตต่าง ๆ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ⁵⁰

กลไกชั้นหนึ่งสำหรับการสร้างส่วนประกอบเพื่อแสดงถึงสาระสำคัญแต่กระจายผลประโยชน์ของชุมชนในเรื่องความเจ็บก็คือ class action (ประเภทของการฟ้องคดี) และเพื่อให้ได้ผล class action ถึงกำหนดส่วนประกอบสามอย่าง คือ การมีกลุ่มบุคคลซึ่งมีเหตุในการฟ้องคดีสำหรับอันตราย ที่คล้ายคลึงกันจากแหล่งที่มาเดียวกัน เหตุในการฟ้องคดีซึ่งการพิสูจน์ความเสียหายนั้นเป็นไปได้และสามารถคำนวณความเสียหายได้ด้วย และจำเลยซึ่งแสดงอาการตอบรับความกดดันทางเศรษฐกิจ ข้อกำหนดประการแรก คือการมีกลุ่มบุคคลซึ่งมีเหตุในการฟ้องคดีสำหรับอันตรายที่คล้ายคลึงกันจากแหล่งที่มาเดียวกัน จะทำตามได้ก็ต่อเมื่อแหล่งที่มาของเสียงอีกทีหนึ่งแห่งหรือมากกว่า มีผลกระทบต่อคนเป็นจำนวนมากในเวลาเดียวกัน ตัวอย่างเช่น เสียงอีกทีจากเส้นทางเดินรถไฟใต้ดินหรือรถประจำทาง จากวานก่อสร้างสิ่งถาวรบางอย่าง และเสียงอีกทีจากโรงงานอุตสาหกรรม ข้อกำหนดดังกล่าวไม่อาจจะทำตามได้ในกรณีที่เสียงอีกทีนั้นเกิดจากกิจการอย่างเดียวกันแต่โดยการรวมกันที่แตกต่างกันของผู้กระทำกิจการนั้น ในเรื่องเกี่ยวกับผู้ร้องทุกข์ที่แตกต่างกัน เสียงอีกทีเช่นเสียงที่เกิดขึ้นจากรถบรรทุกในบริเวณใดบริเวณหนึ่ง ไม่ใช่เสียงอีกทีจากแหล่งที่มาธรรมดา ๆ และไม่ว่าข้อกำหนดข้อที่สองคือ การพิสูจน์ความเสียหายและความเสียหายที่สามารถคำนวณได้ จะสำเร็จหรือไม่ก็จะขึ้นอยู่กับว่าจะ

⁴⁹ Ibid., pp. 25-26 .

⁵⁰ Ibid., p. 26 .

สามารถผ่านพ้นความยุ่งยากตามที่ได้อธิบายไปแล้วหรือไม่ นั่นก็คือ ไม่ว่าเสียงอึกทักเป็นพิเศษนั้นจะสอดคล้องกับข้อกำหนดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดความรำคาญหรือไม่ ไม่ว่าจะการทำให้หลักความยุติธรรมสมดุลกันกับการล้มเลิกหลักความยุติธรรมนั้นหรือไม่ ไม่ว่าจะมีส่วนในการออกกฎหมายสำหรับกิจการนั้นหรือไม่ และไม่ว่าข้อกำหนดเกี่ยวกับการกำหนดอันตรายแก่แหล่งที่มาเป็นพิเศษจะทำสำเร็จหรือไม่ก็ตาม ดังนั้น class action จึงไม่อาจกำจัดปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมาจากการใช้กฎหมายเกี่ยวกับการก่อให้เกิดความรำคาญโดยทั่วไปได้ ข้อกำหนดข้อที่สาม คือ จำเลยที่ถูกกระตุ้นให้ประหยัด จะพบได้ในคดีเกือบทุกคดี ยกเว้นคดีที่เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์ ความจำเป็นสำหรับจำเลยที่แสดงอาการตอบรับต่อความกดดันทางเศรษฐกิจ เกิดขึ้นนอกเหนือความหวังที่ว่าถ้าคำตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายทำให้กิจการที่มีเสียงอึกทักนั้นมีราคาแพงมากเกินไป ผู้ประกอบกิจการก็ควรจะยกเลิกกิจการนั้นหรือหาทางที่จะประกอบกิจการนั้นอย่างเงียบ ๆ ⁵¹

โดยสรุป ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการก่อให้เกิดความรำคาญนี้ไม่สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับบังคับกิจกรรมต่าง ๆ ให้ขาดการฉ้อฉลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายทางสังคมซึ่งมีส่วนร่วมกับการเหล่านั้นได้ การฟ้องคดีส่วนบุคคลจะเกิดขึ้นหลังจากการตัดสินใจให้ใช้เทคโนโลยีพิเศษที่ถูกทำขึ้นมา มีเนื้อหาที่สูญเปล่าอยู่ในระบบซึ่งอนุญาตให้ทำการก่อสร้าง โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีราคาแพง และซึ่งทำการตัดสินใจหลังจากที่การปฏิบัติงานได้เริ่มไปแล้วว่าการก่อสร้างนั้นหนวกหูเกินไป และจะต้องจ่ายเงินตามคำตัดสินในคดีละเมิดหรือถูกบังคับให้เลิกปฏิบัติงาน องค์คณะของคณะที่มีหน้าที่พิจารณาก็ยังไม่ได้รับคำร้องขอที่ตีพิมพ์ที่จะตัดสินว่าเสียงอึกทักเพียงใด จึงจะทำให้ชุมชนได้รับความเสียหายและการกำจัดเสียงดังกล่าวจะมีราคาแพงมากสักเพียงใด ⁵²

(ข) เทศบัญญัติเกี่ยวกับการกำจัดเสียงอึกทัก (Anti-Noise Ordinances)

ด้วยข้อยกเว้นเกี่ยวกับการฟ้องคดี ให้ระงับการก่อให้เกิดความรำคาญในที่สาธารณะในบางครั้งบางคราว กฎข้อบังคับทั่วไปเกี่ยวกับการต่อต้านเสียงส่วนท้องถิ่น และเนื่องมาจากความยากลำบากในการกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับเสียงตามจุดมุ่งหมาย เทศบัญญัติเหล่านี้ส่วนใหญ่ต้องอาศัยถ้อยคำที่เคลือบคลุม เช่น "ไม่มีเหตุผล" หรือ "ไม่ปกติ" เพื่อแนะนำว่าอะไรคือสิ่งที่ต้องห้ามปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นกับการใช้ถ้อยคำดังกล่าว ก็คือถ้อยคำเหล่านั้นอ่อนไหวต่อการถูกโจมตีว่าเป็นความเคลือบคลุมที่ไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ อีกปัญหาหนึ่งก็คือมาตรฐานดังกล่าวนั้น จะให้ดุลยพินิจแก่เจ้าหน้าที่ที่บังคับใช้กฎหมายมากเกินไปในขอบเขตแห่งการพิจารณาว่า

⁵¹ Ibid., pp. 88-89 .

⁵² Ibid., p 89 .

เสียงอึกทักชนิดใดที่ผ่านเทศบาลญัตินั้น เนื่องจากเสียงอึกทักสองสามชนิด อาจจะดูรุนแรงพอที่จะประกันการนำขึ้นมาอ้างได้ กฎหมายดังกล่าวซึ่งอาจจะห้ามปรามการบังคับใช้ไว้ด้วยกัน ⁵³

การใช้มาตรฐานเดซิเบลเกี่ยวกับเสียงอึกทักจะหลีกเลี่ยงปัญหา เกี่ยวกับความเคลือบคลุมและช่วยผ่อนผันเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายจากการที่ต้องใช้การตัดสินใจของตัวเอง อย่างไรก็ตาม มีปัญหาทางปฏิบัติเป็นจำนวนมากในการวัดระดับเดซิเบลของเสียงในพื้นที่นั้น และผลที่จะตามมาคือ การตัดสินใจโทษอาจจะถูกโจมตีในเรื่องขอทฤษฎีว่าไม่อาจจะทำการพิสูจน์ได้ภายใต้เงื่อนไขที่ถูกต้อง ข้อเท็จจริงที่ว่าแหล่งที่มาของเสียงอึกทักแหล่งใหญ่ ๆ นั้นเคลื่อนไหวได้ เช่น ยวดยานพาหนะที่ใช้เครื่องยนต์หรือจะต่างกันในความกว้างของคลื่นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เช่น sir compressor ในสถานที่ก่อสร้างต่อไปจะหักล้างการใช้มาตรฐานเดซิเบลที่ถูกต้องแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเสียงดังหลาย ๆ เสียงที่แหลมจนก่อให้เกิดความไม่สบายแก่ประชาชนอันเนื่องมาจากความถี่ของเสียงนั้น ๆ ถึงแม้ว่าเสียงดังกล่าวจะไม่ได้แสดงระดับเดซิเบลที่สูง ๆ ก็ตาม ⁵⁴

ปัญหาอีกประการหนึ่งของเทศบาลญัตินี้เกี่ยวกับการกำจัดเสียงอึกทักก็คือ แหล่งที่มาของเสียงเพียงแห่งเดียวไม่สามารถผ่านกฎหมายนี้ได้ และแม้กระนั้นระดับเสียงอึกทักของชุมชนอาจจะสูงมากจนทนไม่ได้ ในการเผชิญกับปัญหานี้จึงจำเป็นต้องกำหนดระดับของเสียงอึกทักที่ระดับสูง ๆ ไว้หลาย ๆ ระดับสำหรับกิจการประเภทต่าง ๆ เช่น การใช้รถบรรทุกหรือการปฏิบัติงานของโรงงานแต่ก็ทำให้ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้ยุ่งยากซับซ้อนมากขึ้น เจ้าหน้าที่จะต้องทำตัวเองให้คุ้นเคยกับข้อกำหนดจำนวนมากมายและจะต้องเรียนรู้ว่าจะจัดเสียงอึกทักภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ กันได้อย่างไร ⁵⁵

เทศบาลญัตินี้เกี่ยวกับการกำจัดเสียงอึกทักชนิดเดียวเท่านั้น ซึ่งได้รับการพิสูจน์อย่างง่าย ๆ แล้วว่าสามารถใช้บังคับได้ ก็คือ เทศบาลญัตินี้ซึ่งห้ามเสียงอึกทักบางชนิดโดยเด็ดขาด เช่น เสียงแตรรถยนต์ เทศบาลญัตินี้ดังกล่าวใช้กันอย่างกว้างขวางในเมือง Memphis และประสบความสำเร็จมากที่นั่น โชคร้ายที่ไม่อาจห้ามการใช้ผลผลิตของเทคโนโลยีที่มีเสียงอึกทักที่สุด เช่น ที่ห้ามแตรรถยนต์ หรือ เสียงหวูดได้ ดังนั้น ในขณะที่เทศบาลญัตินี้ไม่ได้ใช้สามารถใช้ในการควบคุมเสียงอึกทักซึ่งไม่ได้ส่งเสริมความมุ่งหมายทางสังคมใด ๆ เลย มันจึงเหมาะสมสำหรับสถานการณ์ส่วนใหญ่ ⁵⁶

⁵³ Ibid., pp.92-93 .

⁵⁴ Ibid., p.93 .

⁵⁵ Ibid., p.93 .

⁵⁶ Ibid., p.93-94 .

เงื่อนไขทางการเมืองต่าง ๆ กันหลายชนิด คัดค้านการใช้เทคโนโลยีเกี่ยวกับการกำจัดเสียงเพื่อควบคุมเสียงอึกทักซึ่งจะมีผลในการนำเทคโนโลยีมาใช้ บ่อยครั้งที่รัฐหรือเทศบาลเป็นแหล่งที่มาของเสียงอึกทักแหล่งที่ใหญ่ที่สุดเสียเอง รูปแบบที่สำคัญของขนส่งภายในตัวเมืองมักจะเป็นเจ้าของและดำเนินงานโดยหน่วยงานของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจดับเพลิง ตำรวจ และบริการด้านสุขภาพโดยทั่วไปจะถูกกำหนดโดยเมืองนั้น ๆ เอง ยิ่งไปกว่านี้ มีกิจการจำนวนมากซึ่งไม่มีลักษณะเป็นสาธารณะ แต่จำเป็นที่สุดต่อสุขภาพของชุมชนอย่างประหลัดตรงที่มันไม่สะดวกที่จะผูกพันกิจการเหล่านั้นด้วยค่าใช้จ่ายในการทำให้มันเงียบลง เทศบาล 2-3 แห่ง ประสงค์ที่จะดำเนินตามนโยบายเกี่ยวกับการกำจัดเสียงอึกทักอย่างแข็งขันซึ่งนโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายซึ่งวางเงื่อนไขเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายสำคัญ ๆ โดยบริษัทที่เป็นเส้นเลือดใหญ่ของเศรษฐกิจส่วนท้องถิ่นนั้น ยิ่งกว่านั้น ตามปกติมันเป็นไปได้สำหรับหน่วยงานเล็กทางการเมือง ที่จะพยายามควบคุมแหล่งที่มาของเสียงอึกทักตามธรรมดาที่มีอยู่หลายแห่งนั้น เครื่องมือในการก่อสร้างได้รับการพิจารณาว่าหนวกหูเกินไป แต่ชุมชนสองสามแห่งก็สามารถทำให้การใช้เครื่องมือดังกล่าวนั้นเป็นการผิดกฎหมายได้ การกระทำดังกล่าวจะทำให้ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างในชุมชนสูงขึ้นมาก ⁵⁷

ข้อบกพร่องข้อสุดท้ายของกฎข้อบังคับเกี่ยวกับเสียงอึกทักโดยเทศบัญญัติ ก็คือมันจะต้องอาศัยการริเริ่มบังคับใช้ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องถิ่นที่ทำงานหนักอย่างมาก และของพนักงานอัยการซึ่งมักจะ ไม่ถือว่าเสียงอึกทักเป็นปัญหาที่ร้ายแรงเหมือนปัญหาส่วนใหญ่ของพวกเขา ดังนั้น แม้ในกรณีที่มีกฎหมายเกี่ยวกับการกำจัดเสียงอึกทัก แต่การบังคับใช้อย่างแข็งขันก็จะเป็นไปไม่ได้ นอกจากว่าจะได้กำหนดงานไว้ให้องค์กรทางด้านการบริหารบางองค์กร ในนครนิวยอร์กซิตี มีข้อชวนคิดว่า องค์การบริหารการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมของเมือง (City's Environmental Protection Administration) จะตั้งกระทรวงพิเศษเกี่ยวกับการควบคุมเสียงอึกทัก การกระทำดังกล่าวจะเพิ่มประสิทธิภาพในโปรแกรมการออกกฎข้อบังคับอย่างชัดเจน ความเป็นไปได้สำหรับการควบคุมเสียงอึกทักโดยการออกแบบที่สมบูรณ์และเทศบัญญัติที่มีการบังคับใช้อย่างแข็งขันนั้น ไม่ควรจะถูกมองข้าม ⁵⁸

(ค) ลักษณะใกล้เคียงลักษณะใหม่ในการควบคุมเสียงอึกทัก (A New Approach to Controlling Noise)

⁵⁷ Ibid., p.94 .

⁵⁸ Ibid., p.94 .

การแก้ไขทางกฎหมายสำหรับเสียงอึกทักตามที่ได้ปฏิบัติตามกันมานั้น ก็มีข้อบกพร่องเช่นเดียวกันคือ มันมีผลย้อนหลังทั้งหมดและจะถูกดำเนินการตามหลังจากที่ได้ใช้เทคโนโลยีตลอดจนได้รับเงินและผลประโยชน์ทางปฏิบัติแล้วเท่านั้น ลักษณะใกล้เคียงกับปัญหาเกี่ยวกับเสียงอึกทัก ลักษณะมากยิ่งขึ้นก็คือการสร้างเครื่องกระตุ้นสำหรับการใช้เทคโนโลยีที่เจียบ ๆ ปัญหาเกี่ยวกับเสียงอึกทักที่จะมีผลมาจากเทคโนโลยีพิเศษนั้น ควรจะต้องได้รับการพิจารณาแต่เริ่มแรก การดำเนินการตามกฎหมายควรจะต้องค้นหาว่า ที่ใดเป็นไปได้ที่จะทำตามเทคโนโลยีเพื่อกันเขตของการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ความเชื่อมั่นในความหลายฝักหลายฝ่ายของการฟ้องคดีมหาชน และคดีเอกชนได้ถูกวางไว้ในที่ผิดอย่างง่าย ๆ มันถึงเวลาแล้วที่จะให้นักวิชาการไม่ยอมรับผิดชอบต่อความไม่พาดำต่อความต้องการความสงบเงียบ ⁵⁹

ความเป็นไปได้สำหรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ในทิศทางของความเจียบตุจะ เป็นไปได้มากขึ้น เมื่อประโยชน์ของผลิตภัณฑ์ที่มีอายุการใช้งานสั้นซึ่งก่อให้เกิดเสียงอึกทักนั้นได้รับการคำนึงถึง เครื่องจักรที่เอกชนเป็นเจ้าของ โดยทั่วไปจะปฏิบัติงานได้ไม่มากกว่า 2-3 ปี ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลง ถ้ามีการทำอุปกรณ์ที่เจียบเสียงได้ตามใจปรารถนา การจะเปลี่ยนชิ้นส่วนตามปกติก็ต้องตัดอุปกรณ์ที่มีเสียงหนวกหู ส่วนใหญ่ที่กำลังผลิตอยู่ออกไปได้โดยไม่ต้องมีการลงโทษตามกฎหมาย ลักษณะใกล้เคียงลักษณะหนึ่งซึ่งรวมการทำตามเทคโนโลยีใหม่ ๆ จะประสบผลสำเร็จได้อย่างรวดเร็วในการควบคุมเสียงอึกทัก โดยไม่ทำให้การคาดหวังทางเศรษฐกิจต้องเสียไปและไม่ทำให้การแสดงจำนวนที่นำนักถึงของอุปกรณ์ที่มีอยู่ผิดปกติไป ⁶⁰

ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกัน มันจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่กิจการทางด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ซึ่งสร้างของซึ่งถาวรอยู่เป็นประจำจะต้องถูกออกแบบมาเพื่อความเจียบ เครือข่ายของการขนส่งทุกรูปแบบอาจจะ เป็นผู้ก่อให้เกิดเสียงอึกทักอย่างร้ายแรงที่สุดก็ได้ เสียงอึกทักจำนวนมากซึ่งมีผลมาจากการขนส่งทางพื้นดินจะขึ้นอยู่กับ การคำนึงถึงการออกแบบขบวนพาหนะดังกล่าว นั้นเอง แต่ปริมาณของเสียงอึกทักที่เป็นสาระสำคัญ จะถูกนำมาแสดงเสมอนอกเสียจากว่าเครือข่ายดังกล่าวได้ถูกออกแบบมาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อความเจียบอยู่แล้ว แม้แต่ขบวนพาหนะซึ่งจะมีเสียงดังขึ้นเมื่อจอดหรือเร่งความเร็ว หรือเคลื่อนที่ด้วยความเร็วมากพอที่จะทวนกระแสลมได้ เพื่อที่จะทำให้แหล่งที่มาของเสียงอึกทักลดน้อยลง วิศวกรจะต้องเริ่มพิจารณาปัญหาเหล่านี้ในขั้นตอนของการออกแบบเสียแต่แรก เครือข่ายทั้งหมดจะต้องถูกวางแผนเพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดเกี่ยวกับเสียงอึกทักก่อนที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของมันจะถูกสร้างขึ้น มันจะ

⁵⁹ Ibid., p.95 .

⁶⁰ Ibid., p.96 .

เสียค่าใช้จ่ายแพงกว่าเสมอ ที่จะแก้ไขข้อบกพร่องทางเทคโนโลยีในอดีตมากกว่าจะทำการพิจารณาระดับของการควบคุมเสียงอีกทีที่จำเป็นเสียก่อน และออกแบบระบบเพื่อให้สอดคล้องกับบรรทัดฐานนี้⁶¹

โดยการจัดการกับเสียงในทางที่เป็นการป้องกัน ในห้องทดลองซึ่งผลิตภัณฑ์ได้ถูกออกแบบหรือในการทดลองในพื้นที่ที่ถูกควบคุมมีอุปสรรค 2-3 ประการ ในการวัดเสียงอีกทีที่ถูกต้องแน่นอนในการตั้งเครื่องอ่านเดซิเบล การประเมินราคาความเสียหายที่เกิดจากเสียง และรูปแบบของการวิเคราะห์ที่ถูกต้องนั้นเป็นจุดหมายทางปฏิบัติของการวัดเสียงทั้งสิ้น อีกนัยหนึ่งตัวแปรที่ทำให้เกิดความยุ่งยาก เช่น ระยะทาง เสียงที่เป็น background และสภาพแวดล้อมทางกายภาพจะถูกนับรวมเข้ามาภายใต้เงื่อนไข ที่ถูกควบคุมด้วยการตอบสนองของมนุษย์ที่มีต่อแหล่งที่มาของเสียงบางแห่งสามารถจะถูกตรวจสอบได้ทั้งหมดและไม่เหมือนศาลและรัฐสภาซึ่งค้นหาเพื่อที่จะกำหนดข้อจำกัดเกี่ยวกับแหล่งที่มาของเสียงอีกทีที่มีอยู่ นักวิชาการซึ่งวางแผนสำหรับอนาคตจะสามารถพิจารณาปัจจัยที่อยู่ในประเด็นได้โดยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามผลประโยชน์ที่ถูกรุกฉ้อ⁶²

ขั้นตอนของการดำเนินการวางแผนควรจะเป็นเพื่อกำหนดระดับเสียง ซึ่งเป็นที่ยอมรับสำหรับการปฏิบัติงานแต่ละประเภท เช่น โรงงานอุตสาหกรรม อุปกรณ์การก่อสร้างและการขนส่ง ระดับเหล่านี้ควรจะยึดการพิจารณาเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของมนุษย์เป็นหลัก ต่อมากฎหมายก็ควรจะกำหนดการบังคับซึ่งจะป้องกันมิให้มีเสียงอีกทีทางเทคโนโลยีนี้ เป็นตัวอย่างว่าสิ่งใดที่จะเป็นไปได้ ถ้ามีการระดมกำลังเพื่อสนับสนุนความเงี้ยบ บรรดาสมาคมของโรงงานอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ จำนวนมากกำลังสละส่งแบ่งที่พวกเขาจะได้รับเพื่อมาศึกษาเกี่ยวกับอุปกรณ์ใหม่ ๆ และเงี้ยบกว่า กฎหมายดังกล่าวจะสร้างบรรยากาศซึ่งสนับสนุนการปฏิบัติตามทางเลือกทางเทคโนโลยีเหล่านี้ และถ้าสามารถทำได้ตามนี้ การบังคับใช้ในสิ่งประดิษฐ์ของโรงงานอุตสาหกรรมก็จะทำสิ่งที่เหลือเอง⁶³

ปัจจัยอื่น ๆ อีกหลายปัจจัยที่สนับสนุนการใช้การโจมตี⁶⁴ เกี่ยวกับเสียงอีกทีของรัฐบาลกลางมากกว่าของรัฐหรือของท้องถิ่น และตามที่ตั้งข้อสังเกตไว้แล้วว่ารัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นมีความรังเกียจที่จะบังคับใช้เทคโนโลยีเกี่ยวกับการกำจัดเสียงอีกที ยังมีปัญหาเกี่ยวกับเสียงอีกทีเป็นจำนวนมาก เช่น การจราจรบนท้องถนนที่อยู่เหนือขอบเขตทางการเมืองและเนื่องจากการพัฒนาทางเทคโนโลยี เช่น รถชนชยะที่เงี้ยบกว่าอาจจะเป็นประโยชน์ใน

⁶¹ Ibid., pp. 96-97 .

⁶² Ibid., p. 97 .

⁶³ Ibid., pp. 97-98 .

ชุมชนเป็นจำนวนนับพัน มาตรฐานสากลจึงได้กำหนดเรื่องกระตุ้นสำหรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีซึ่งยังไม่ได้ถูกเสนอขึ้นมา รัฐบาลกลางเองก็จัดว่าอยู่ในตำแหน่งที่ดีที่สุดที่จะทำการค้นคว้า วิจัย เกี่ยวกับผลของเสียงอึกทักทางด้านการแพทย์และทางด้านสิ่งแวดล้อม อันที่จริงกระทรวงต่าง ๆ ของรัฐบาลกลางจำนวนมากก็ได้ทำการศึกษาเรื่องดังกล่าวนี้ไปบ้างแล้วในบางครั้งบางคราว ข้อโต้แย้งที่รุนแรงที่สุดสำหรับลักษณะใกล้เคียงเกี่ยวกับเสียงอึกทักที่เป็นสากลและที่เขากำลังดำเนินการอยู่ใน ณ ที่นี้ ก็คือ รัฐบาลกลางได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในโครงการทางเทคโนโลยีหลาย ๆ โครงการซึ่งจะมีผลเกี่ยวกับเสียงอึกทักที่มากเกินไป การรับรองว่าจะให้ความช่วยเหลือและช่วยซื้อของรัฐบาลกลาง เป็นการกำหนดทิศทางของการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีที่สำคัญในพื้นที่ที่มีการขนส่งและการก่อสร้าง และในการพัฒนาผลิตภัณฑ์หลาย ๆ ชนิด ดังนั้น เป็นเรื่องธรรมดาที่จะมุ่งหวังให้ทาง Washington ดำเนินรอยตามโครงการเหล่านี้ในการควบคุมเสียงอึกทัก^{๘4}

4.2.2 กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น

กฎหมายสภาวะแวดล้อมของญี่ปุ่นก็นับได้ว่าเจริญเติบโตขึ้นมา ขอบเขตก็ได้ขยายให้กว้างขวางกว่าแต่เดิมจนอาจกล่าวได้ว่า กฎหมายสภาวะแวดล้อมของญี่ปุ่นนี้มีความเจริญก้าวหน้าและทันสมัยที่สุดในทวีปเอเชียก็ว่าได้ แต่กว่าผลลัพธ์แต่จะมาให้เป็นที่ปรากฏ ประเทศนี้ก็ได้รับบทเรียนอย่างหนัก การก้าวพัฒนาในแต่ละขั้นเป็นไปด้วยความยากลำบากและความอหุกษ์ทรมาณของประชาชน ประเทศญี่ปุ่นจึงได้เป็นตัวอย่างอุทราหรรณ์แก่ประเทศต่าง ๆ และในขณะเดียวกันญี่ปุ่นได้ศึกษา และรับเอาประสบการณ์ความสำเร็จของประเทศอื่น ๆ เข้ามาปรับปรุงใช้ในประเทศของตน กฎหมายจึงพัฒนาตัวเองได้อย่างรวดเร็วขึ้นมาก ภายหลังการล้มลุกคลุกคลานมาในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

ประเทศญี่ปุ่นมีกฎหมายว่าด้วยนโยบายและการจัดการสิ่งแวดล้อมคือ The Basic Law for Environmental Pollution Control ค.ศ. 1967 ได้มีการกำหนดการจัดตั้งองค์กรและให้อำนาจเจ้าหน้าที่แก่นักงานเจ้าหน้าที่ว่า The Councils on Environmental Pollution Control นั้นก็ได้แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ส่วนกลาง (Central Council) และส่วนภูมิภาค (Local Councils) มีหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ ไม่สามารถจะบังคับหรือสั่งการ และผูกมัดให้ใครปฏิบัติตามได้ซึ่งในขณะที่เจ้าหน้าที่สิ่งแวดล้อม (Environmental Agency) กลับเป็นผู้มีอำนาจในการประสานงานกับหน่วยงานราชการอื่น ๆ

^{๘4} Ibid., pp.98-99 .

ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมอยู่ และสามารถติดตาม และประเมินผลการควบคุมการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้ เพราะเจ้าพนักงานสิ่งแวดล้อมนี้ล้วนแต่ได้รับการอบรม และฝึกฝนมาแล้วเป็นอย่างดีแล้วทั้งสิ้น ส่วนเจ้าพนักงานต่าง ๆ ของรัฐทั้งในส่วนกลางและในส่วนภูมิภาคต่างก็มีความสำคัญในบทบาทที่ต่างกันออกไป เมื่อเจ้าพนักงานในส่วนกลางมีฐานะ และความสำคัญมากกว่าจึงเป็นผู้เริ่มกำหนดนโยบาย และประสานงานไปกับ Environment Agency และ The Central Council ในขณะที่เจ้าพนักงานในส่วนภูมิภาคต้องรอฟังคำสั่งจากส่วนกลาง จึงไม่มีอำนาจอิสระตามกฎหมายที่จะใช้บังคับได้ จึงต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการที่ไม่เป็นทางการ เช่น การเจรจาทำข้อตกลงกันระหว่างเจ้าพนักงานกับเอกชนซึ่งเป็นวิธีการที่นุ่มนวลกว่าอันตรงตามอรรถาธิบายของคนที่ผู้ที่ไม่ชอบติดต่อกันอย่างเป็นทางการ

ในด้านกฎหมายมาตรฐานคุณภาพที่สิ่งแวดล้อมของญี่ปุ่นนั้น ก็ได้มีการจำแนกการควบคุมไว้เฉพาะเรื่อง โดยได้กำหนดมาตรฐานและมาตรการไว้ในกฎหมายฉบับต่าง ๆ โดยเฉพาะในที่นี้จะบอกกล่าวถึง The Noise Regulation Law เท่านั้นเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์เท่านั้น โดยกฎหมายนี้ได้กำหนดมาตรฐานแต่ละประเภทไว้ ซึ่งทำให้สะดวกแก่การพิจารณาและนำมาควบคุม เพราะสามารถทราบได้ถึงความมุ่งหมายและปัจจัยที่ใช้ในการกำหนดมาตรฐานเหล่านั้นด้วย เกณฑ์มาตรฐาน (Standard) ได้ถูกนำขึ้นเป็นมาตรการ ในการควบคุมปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจังและเป็นทางการ ก็โดยของกฎหมาย The Basic Law for Environmental Pollution Control ใน ค.ศ. 1967 ดังปรากฏอยู่ในมาตรา 9 ที่บัญญัติว่า รัฐเป็นผู้กำหนดให้มีมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมขึ้นเพื่อเป็นการปกป้องต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์และเป็นการอนุรักษ์ไว้ ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่มีชีวิตทั้งหลาย การบัญญัติถึงความสำคัญของการมีมาตรฐานไว้ในกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งเป็นกฎหมายสภาวะแวดล้อมฉบับแรกของญี่ปุ่นจึงเท่ากับเป็นการเริ่มต้นของการควบคุมและป้องกันปัญหาสภาวะแวดล้อมเป็นพิษโดยพิจารณาจากมาตรฐานที่กำหนดไว้เป็นเกณฑ์ ดังนั้น กฎหมายบัญญัติขึ้นตามมาในภายหลังไม่ว่าจะเป็นการควบคุมในเรื่องน้ำ อากาศ เสียง สารพิษ หรือเรื่องอื่น ๆ ก็มีส่วนที่กำหนดมาตรฐานไว้ทั้งสิ้น

ในบรรดามลพิษทุกชนิด เสียงรบกวนมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชีวิตประจำวัน มีแหล่งกำเนิดต่าง ๆ กันหลาย ๆ แห่ง ในบัญชีรายชื่อคำร้องทุกข์เสียงรบกวนจะมาเป็นอันดับแรกทุก ๆ ปี ^{๘๕}

^{๘๕}Environment Agency, Quality of the Environment in Japan 1987, (Japan : n.p., 1987), p.146 .

ในโตเกียว การร้องทุกข์เรื่องเสียงรบกวนและการสิ้นสะเทือนในแต่ละปี มีจำนวนสูงสุดในรายการของโคโก (การทำอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม) การร้องทุกข์ในแง่ของเรื่องต่าง ๆ รายงานไปให้รัฐบาลในนครหลวง ทั้งนี้ เนื่องจากว่าแหล่งกำเนิดของเสียงรบกวนเป็นจำนวนมากเกิดในนครหลวงและเนื่องจากความจริงที่ว่ามีพื้นที่อาคารตึกหนาแน่นเป็นที่ที่อาศัยอยู่รวมกันมีทั้งโรงงานอุตสาหกรรมและบริษัทอยู่ติด ๆ กัน ไม่เหมือนกับอากาศเป็นพิษ ซึ่งปริมาณเราสามารถตรวจวัดได้โดยเครื่องตรวจวัดจริง ๆ แล้วทุกคนสามารถได้ยินโดยหูของตนเองและนี่คือเหตุผลที่ค่อนข้างจะชัดเจนว่า ทำไมมีจำนวนผู้ร้องทุกข์เป็นจำนวนมากตามสถิติของนครหลวงโตเกียว "โคโก" การร้องทุกข์ ใน ค.ศ. 1982 มี 4,778 เรื่องเกี่ยวกับเสียงรบกวน 786 เรื่อง ⁶⁶

เดือนมีนาคม 1983 มีจำนวนโรงงาน 27,287 โรง ได้จากจดทะเบียนให้สอดคล้องกับกฎหมายการควบคุมเสียงรบกวนตามรายการที่ระบุไว้ เป็นงานโลหะ หรือเครื่องมืออื่น ๆ เป็นแหล่งกำเนิดเสียง จำนวนเครื่องมือที่ทำให้เกิดเสียงที่ระบุไว้มี 117,050 ชิ้น เครื่องอัดอากาศ เครื่องจักรสำหรับงานโลหะและเครื่องพิมพ์ รวมกันแล้วมีประมาณ 85 % ของทั้งหมดในคำสั่งที่ลดจำนวนลง ⁶⁷

โรงงานอุตสาหกรรมและธุรกิจอื่น ๆ ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่กำหนดและติดตั้งด้วยอุปกรณ์ที่กำหนดโดยคำสั่งคณะรัฐมนตรี เช่น เครื่องจักรเกี่ยวกับการผลิตโลหะ อยู่ภายใต้ข้อบังคับว่าด้วยเสียงรบกวน (ดังต่อไปนี้ที่กล่าวถึง "โรงงานที่กำหนดไว้") จำนวนโรงงานที่กำหนดไว้สูงถึง 191,456 โรง ตัวเลขเดือนมีนาคม 1986 โรงงานที่กำหนดไว้ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานข้อบังคับ เมื่อสภาวะแวดล้อมของพื้นที่โดยรอบถูกพิจารณาว่าเป็นอันตรายเนื่องจากเสียงรบกวนผู้ว่าการฯ (อันที่จริงมอบหมายไปยังหัวหน้าเทศบาลโดยคำสั่งคณะรัฐมนตรี คำสั่งนี้จะใช้ต่อไป) อาจจะแนะนำเพื่อที่ปรับปรุงแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงแผนการลดระดับเสียงรบกวนและคำสั่งสำหรับการปรับปรุงให้ดีขึ้น มีข้อเสนอแนะ 25 ข้อ สำหรับการแก้ไขในปี ค.ศ. 1985 นอกจากการปฏิบัติเหล่านี้ไปใช้ให้ตรงกับกฎหมายข้อบังคับเสียงรบกวน 2,311 ข้อซึ่งแนะนำทางบริหารถูกสร้างขึ้นเกี่ยวกับการลดเสียงรบกวน หลังจากการตรวจสอบและการรวบรวมข้อมูลรายงานการร้องทุกข์ ⁶⁸

⁶⁶ Environment Agency , Protecting Tokyo's Environment, (Tokyo : n.p., 1985), pp.58-59 .

⁶⁷ Ibid., 59 .

⁶⁸ Environment Agency , Quality of The Environment in Japan 1987 , p.148 .

ชนิดของเครื่องจักรที่ทำให้กำเนิดระดับเสียงสูงและการสั่นสะเทือนมากรวมทั้งเครื่องตีเผาโลหะ เครื่องบดแท่นพิมพ์ เครื่องชนิดนี้มักจะใช้ช่วยโรงงานขนาดเล็กในนครหลวง โตเกียวและเรามาก จะพบเป็นประจำเรื่อง โรงงานอุตสาหกรรมมักอยู่ใกล้ชิดกับบ้านและที่อยู่อาศัย ⁶⁹

นครหลวงโตเกียว ควบคุมการบังคับใช้แหล่งกำเนิดมลพิษทางเสียง โดยใช้กฎหมายกฎข้อบังคับเกี่ยวกับเสียงรบกวน กฎหมายกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการสั่นสะเทือนและเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมมลพิษทางสิ่งแวดล้อมของมหานครโตเกียว ⁷⁰

ตามบทบัญญัติของกฎหมายแห่งชาติข้างต้นและเทศบัญญัตินครหลวง รัฐบาล นครหลวงพยายามที่จะพบโรงงานและสถานที่ทำงานอื่น ๆ ใช้เครื่องจักรที่ทำให้เกิดระดับเสียงรบกวนสูงและการสั่นสะเทือน (งานโลหะและเครื่องพิมพ์) ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ ทั้งที่ตั้งของสถานที่และชั่วโมงการทำงาน ⁷¹

เพราะว่าโรงงานเป็นจำนวนมากในนครหลวงโตเกียวตั้งในจุดเล็ก ๆ ใกล้กับแหล่งชุมชนบ่อย ๆ มันเป็นการยาก ที่จะดำเนินการตามมาตรการควบคุมการสั่นสะเทือนและเสียงรบกวนในสถานที่ก่อสร้าง ดังนั้นรัฐบาลนครจึงส่งเสริมการย้ายแหล่งที่ตั้ง โรงงาน การบริหารของโรงงานต้องการจะย้าย ต้องมีมาตรการช่วยเหลือทางการเงินและการซื้อที่ตั้ง โรงงานในทางนี้ ความเจริญจะมีขึ้นมากด้วยมาตรการที่มีประสิทธิภาพตั้ง โรงงานในแหล่งเดียวกัน และการจัดตั้งโรงงานที่มีการผลิตซับซ้อนเป็นพิเศษ เพื่อที่จะแยกโรงงานจากพื้นที่อยู่อาศัย ตัวอย่าง เช่น โรงงานหล่อรีดเหล็ก จำนวน 55 โรง ได้ย้ายไปอยู่ที่ Haneda Steel Industry Complex ขณะเดียวกันบริษัทที่เกี่ยวข้องกับงานโลหะเป็นโรงงานผลิตประกอบโลหะ ย้ายไปอยู่ที่ Ome - Shinmachi Metal Industries Complex ใน Ome City และไปอยู่ที่ Takahama Industrial complex (นอกโตเกียวในเมืองคาวาซากิ) ในความร่วมมือกับ Shinagawa Ward โรงงานจำนวนหนึ่ง เช่น โรงงานรีดโลหะและโลหะแผ่น ได้ย้ายไปรวมกลุ่มกันที่ Shinakawa - Hiromachi Manufacturing Complex เนื่องจากการรวมกัน 199 บริษัทยังผลให้มีความเจริญเกิดขึ้นมาก มีทั้งโรงงานผลิตประกอบโลหะ รีดเหล็ก โลหะแผ่น หล่อโลหะเบื้องต้นใน Keihin Rokku Manufacturing Complex in Ota Ward แผนการณ์นี้สำหรับการย้ายในอนาคต และการรวมกลุ่มโรงงานการผลิตบนที่ตั้งที่ได้มาอันเป็นผล เนื่องมาจากพื้นที่เต็มในเมืองที่ใกล้ชายฝั่งในปัจจุบัน ⁷²

⁶⁹ Environment Agency, Protecting Tokyo's Environment, p.59 .

⁷⁰ Ibid., p.59 .

⁷¹ Ibid., p.61 .

⁷² Ibid., pp.61-63 .

ในพื้นที่ซึ่งเป็นเขตอยู่อาศัย และอุตสาหกรรมร่วมกัน ปัญหาเสียงรบกวนเป็นปัญหาเพิ่มขึ้นอย่างหนักเป็นสิ่งจำเป็นต้องมีมาตรการต่อต้านอย่างรีบด่วน เช่น มีกำแพงกันเสียง การย้ายธุรกิจและโรงงานอุตสาหกรรมไปตั้งที่ใหม่ อย่างไรก็ตาม โรงงานอุตสาหกรรมและธุรกิจส่วนใหญ่ที่ทำให้เกิดปัญหาเสียงรบกวนจะเป็นขนาดเล็กจนถึงขนาดกลาง เพราะฉะนั้นยากที่จะหามาตรการที่เหมาะสมมาใช้ เพราะปัญหาด้านการเงินและเหตุผลอื่น ๆ เพราะฉะนั้น การย้ายโรงงานอุตสาหกรรมสนับสนุนเงิน โดยบริษัทเงินทุนทรัพย์ทั้งขนาดเล็กและขนาดกลาง การก่อสร้างตึกอาคารสำหรับใช้ธรรมดา หรือการสร้างเขตนอกโรงงานอุตสาหกรรม โดยบริษัทที่ให้การบริหารช่วยเหลือควบคุมทางด้านมลพิษจากสิ่งแวดล้อม ในปัจจุบันได้นำมาใช้ เพื่อจะสนองความต้องการ⁷³

ส่วนกฎหมายข้อบังคับเกี่ยวกับเสียงรบกวน (Noise Regulation Law 1968) นั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะคุ้มครองสุขภาพและสิ่งแวดล้อมของประชาชนโดยวิธีการควบคุมเสียงรบกวนซึ่งกำเนิดมาจากการปฏิบัติงานของ โรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งของชนิดของงาน รวมทั้งงานการก่อสร้างซึ่งมีผลกระทบต่อพื้นที่สำคัญ ๆ และโดยการกำหนดบังคับเสียงรบกวนจากยานพาหนะที่ไม่เกินระดับสูงสุดที่อนุญาตให้ (มาตรา 1 บทบัญญัติทั่วไป) ในที่นี้ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงเฉพาะ เรื่องการควบคุมเสียงรบกวนซึ่งกำเนิดมาจากการปฏิบัติงานของ โรงงานอุตสาหกรรมเท่านั้น⁷⁴

การกำหนดเขตพื้นที่ได้วางหลักเกณฑ์ไว้ในมาตรา 3 แห่ง Noise Regulation Law คือ

ผู้ว่าการจะกำหนดเขตชุมชนหนาแน่น เขตโรงเรียนและ เขตโรงพยาบาล หรือพื้นที่อื่น ๆ ที่เห็นสมควรว่าเป็นเขตที่จำเป็นต้องป้องกันสิ่งแวดล้อมของผู้อยู่อาศัยให้ปลอดภัยจากเสียงรบกวน เช่นเดียวกับพื้นที่ที่อยู่ภายใต้กฎข้อบังคับการควบคุมเสียงอันเนื่องมาจาก โรงงานอุตสาหกรรมและงานก่อสร้างที่กำหนดไว้ ซึ่งการกำหนดเขตพื้นที่หรือการเปลี่ยนแปลง หรือยกเลิก ของผู้ว่าการจะต้องคำนึงถึงความคิดเห็นของผู้นำส่วนท้องถิ่น และจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสำนักนายกรัฐมนตรี

⁷³Environment Agency , Quality of the Environment in Japan 1987 , p.148 .

⁷⁴Environment Agency , Environmental Laws and Regulation Law in Japan 1974 , (Tokyo : n.p.,1976),pp.196-208 .

จะเห็นได้ว่ากฎหมายนี้ได้ให้อำนาจแก่ผู้ว่าการ ซึ่งเป็นการบริหารท้องถิ่น ในการที่จะกำหนด เขตชุมชนหนาแน่น เขตโรงเรียนและเขตโรงพยาบาล เพื่อเป็นเขตที่ จำเป็นที่ป้องกันสิ่งแวดล้อมของผู้อยู่อาศัยให้ปลอดภัยจากเสียงรบกวน

ในบทที่ 2 แห่ง Noise Regulation Law เป็นเรื่องกฎข้อบังคับ เฉพาะที่เกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรมบัญญัติไว้ในมาตรา 4 - 13 กล่าวคือ

มาตรา 4 เมื่อผู้ว่าการกำหนดพื้นที่ตามอนุ 1 มาตราก่อนจะออกมาตรฐาน กฎข้อบังคับสำหรับชั่วโมงที่กำหนดและเขตพื้นที่ที่ได้กล่าวถึงภายในขอบเขตของมาตรฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานสิ่งแวดล้อมตามการควบคุมระดับเสียงที่จำเป็นในเรื่องโรงงาน ที่ กำหนดไว้สำหรับเขต และชั่วโมงที่กำหนดเมื่อมาตรฐานข้อบังคับสร้างขึ้น ไม่เพียงพอที่จะ คุ้มครองสภาพแวดล้อมของผู้อยู่อาศัยให้คงอยู่ในพื้นที่ที่กล่าวไว้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของ city เมืองและหมู่บ้าน อาจจะสร้างมาตรฐานข้อบังคับให้สูงกว่ามาตรฐานของประเทศบัญญัติที่กำหนดไว้ ภายในขอบเขตของมาตรฐานออกโดยผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานสิ่งแวดล้อม

มาตรา 4 เป็นอำนาจของผู้ว่าการ ในการจะออกมาตรฐานกฎข้อบังคับ สำหรับชั่วโมงที่กำหนดและเขตพื้นที่ โดยผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานสิ่งแวดล้อมตามการควบคุมระดับ เสียงที่จำเป็นในเรื่องโรงงานที่กำหนดไว้สำหรับเขตและชั่วโมงที่กำหนด

มาตรา 6 การที่จะสร้างหรือติดตั้งเครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่กำหนด ณ โรง งานหรือสถานที่ทำงาน ภายในสถานที่ที่กำหนดไว้ จะต้องรายงานต่อผู้ว่าการเกี่ยวกับราย ละเอียดให้สอดคล้องกันกับคำสั่งของสำนักงานรัฐมนตรี ไม่น้อยกว่า 30 วัน ก่อนการเริ่ม ก่อสร้างตามที่กล่าวไว้

(1) รายชื่อและที่อยู่ของกลุ่ม ฯ ในกรณีที่เป็นนิติบุคคลชื่อของหัวหน้า ผู้บริหารตรวจต้องแจ้งด้วย

(2) รายชื่อและที่อยู่ของโรงงานและสถานที่ตั้ง

(3) ชนิดของโรงงานที่กำหนด

(4) วิธีการระงับหรือการลดลงของเสียง

(5) ข้อความอื่น ๆ อันกำหนดไว้ในคำสั่ง (กฎฎีกาของสำนักงาน รัฐมนตรี) การรายงานตามวรรคก่อนจะต้องแนบแผนผังโรงงาน ที่กำหนดประกอบ และ เอกสารอื่น ๆ ประกอบด้วยตามความจำเป็นโดยคำสั่งสำนักงานรัฐมนตรี

มาตรานี้เป็นการควบคุมที่จะสร้างหรือติดตั้งเครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่กำหนด ณ โรงงาน จะต้องรายงานรายละเอียดดังกล่าวใน (1)-(5) ภายในไม่น้อยกว่า 30 วันก่อน การเริ่มก่อสร้างต่อผู้ว่าการโดยเฉพาะ (4) วิธีการระงับหรือการลดลงของเสียงจากเครื่องจักร ในโรงงานด้วย กลุ่มใด ๆ ไม่รายงานหรือรายงานเท็จตามบทบัญญัติ มาตรา 6 อนุ 1 จะ ต้องถูกลงโทษโดยการปรับไม่เกิน 50,000 เยน (มาตรา 30)

มาตรา 7 การติดตั้งเครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่ระบุในโรงงานหรือ ที่ทำงาน ซึ่งต่อมารวมอยู่ในพื้นที่ที่กำหนดและ ผู้ซึ่งติดตั้งเครื่องมือ (อุปกรณ์) ในพื้นที่กำหนดก่อนเวลาที่ รายละเอียดจะต้องรายงานไปยังผู้ว่าการเกี่ยวกับเรื่องที่ระบุในวรรค (อนุ 1) ของมาตรา ก่อน ตามคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรีไม่น้อยกว่า 30 วัน จากวันที่กำหนดไว้ ถ้าไม่รายงานภายใน กำหนด หรือรายงานข้อความอันเป็นเท็จตามมาตรา 7 อนุ 1 จะต้องถูกลงโทษปรับไม่เกิน 30,000 เยน (มาตรา 31)

มาตรา 8 การรายงานรายการตามมาตรา 6 อนุ 1 จะต้องรายงานไปยังผู้ว่าการให้สอดคล้องกับคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้นใน เรื่องเกี่ยวกับ (3) หรือ (4) ของมาตรา 6 อนุ 1 จะต้องทำไม่น้อยกว่า 30 วัน ก่อนการ เริ่มต้นของงานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เสนอไป

ผลของการฝ่าฝืนมาตรา 8 อนุ 1 กล่าวคือไม่รายงานหรือรายงานข้อความ อันเป็นเท็จตามบทบัญญัติมาตรา 8 อนุ 1 จะต้องถูกลงโทษปรับไม่เกิน 30,000 เยน (ตามมาตรา 31)

มาตรา 9 เมื่อพบว่าระดับของเสียงที่เกิดขึ้นจากโรงงาน ที่กำหนดไม่เป็น ไปตามมาตรฐานข้อบังคับ ซึ่งเป็นอันตรายต่อสภาวะแวดล้อมของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ติดกับโรงงาน ผู้ว่าการอาจจะแนะนำการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นในแผนการการระงับหรือลดเสียง วิธีการปฏิบัติ และ หรือ การวางผังเครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่ระบุภายใน 30 วัน นับจากวันที่ได้รับรายงานตาม มาตรา 6 อนุ 1 หรือมาตรา 8 อนุ 1

จะเห็นได้ว่ามาตรา 9 เป็นมาตรการแก้ไขซึ่งเป็นอำนาจของผู้ว่าการเมื่อ พบว่าระดับเสียงที่เกิดจากโรงงานเกินตามมาตรฐานข้อบังคับ เป็นอันตรายต่อสภาวะแวดล้อม ของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ติดกับโรงงาน โดยแนะนำการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นในแผนการระงับหรือ ลดเสียง ฯลฯ ตามที่ระบุในมาตรา 9

มาตรา 10 การรายงานตามมาตรา 6 อนุ 1 หรือมาตรา 7 อนุ 1 จะต้องรายงานไปยังผู้ว่าการภายใน 30 วัน นอกจากการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในข้อความตาม (1) หรือ (2) ของ มาตรา 6 อนุ 1 หรือการสิ้นสุดการใช้เครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่ระบุไว้
มาตรา 10 เป็นเรื่องการรายงานการเปลี่ยนชื่อ หรือที่ตั้งโรงงาน ไปยัง ผู้ว่าการภายใน 30 วัน

มาตรา 11 ผู้ที่รับช่วงหรือเช่าเครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่ระบุติดตั้งภายใน โรงงานที่ระบุจาก คู่สัญญาผู้ซึ่งได้รายงานตามมาตรา 6 อนุ 1 หรือมาตรา 7 อนุ 1 จะสืบลิทธิ ในสถานภาพของผู้ริเริ่มในเรื่องเครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่ได้กล่าวไว้ เมื่อการสืบทอดหรือการ รวมบริษัทเกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับกลุ่ม ๆ ใด ซึ่งรายงานตามบทบัญญัติมาตรา 6 อนุ 1 หรือ มาตรา 7 อนุ 1 ทายาทหรือบริษัทที่ร่วมกันจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งต่อของกลุ่มจากรายงาน

ผู้ซึ่งรับช่วงยื่นคำร้องตามบทบัญญัติมาตรา 6 อนุ 1 หรือมาตรา 7 อนุ 1 จะรายงานการโอนไปยังผู้ว่าการไม่เกิน 30 วันนับจากวันที่มีผลบังคับใช้การรับช่วง

รายละเอียดในมาตรา 11 เป็นเรื่องการโอนโยกย้ายสถานภาพโดยการรับช่วงหรือเช่าหรือสืบทอดโรงงานจะต้องรายงานไปยังผู้ว่าการไม่เกิน 30 วัน นับจากวันที่มีผลบังคับใช้การรับช่วง

มาตรา 12 หากพบว่าระดับของเสียงที่ปล่อยออกมาโดยโรงงานที่กำหนดตั้งในพื้นที่ที่กำหนดมากกว่ามาตรฐานข้อบังคับ เป็นอันตรายต่อสภาวะแวดล้อมของพื้นที่โดยรอบ ผู้ว่าการให้คำแนะนำปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดในวิธีการลดเสียง หรือระงับเสียงและหรือเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติการดำเนินการและหรือการวางผัง เครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่กำหนดแก่ผู้ซึ่งรับผิดชอบโรงงานที่กำหนด ซึ่งเชื่อว่าเป็นความจำเป็นที่จะจัดสถานการณ์ที่เป็นอันตรายออกไป

หากพบว่า ผู้ซึ่งรับข้อแนะนำตามวรรคก่อนของมาตรานี้ หรือตามมาตรา 9 ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อแนะนำที่กล่าวไว้ ผู้ว่าการอาจออกคำสั่งการบริหารที่จำเป็นภายในระยะเวลาที่กำหนดการปรับปรุงแก้ไข ในวิธีการระงับเสียงการลงเสียงและหรือการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติการดำเนินการและหรือการเปลี่ยนแปลงในการวางผังของเครื่องมือ (อุปกรณ์) ที่เชื่อว่าเป็นความจำเป็นที่จะจัดสถานการณ์ที่เป็นอันตรายออกไป

ใน 2 วรรคก่อนจะไม่นำมาใช้กับโรงงานที่กำหนด ซึ่งรายงานตามบทบัญญัติมาตรา 7 อนุ 1 เป็นเวลา 3 ปี หลังจากวันที่กำหนดพื้นที่หรือของการกำหนดรายละเอียด อุปกรณ์ (เครื่องมือ) แต่การผ่อนผันจะไม่ได้อนุญาตให้ผู้ซึ่งอยู่ภายใต้เงื่อนไขของบทบัญญัติคำสั่งของสาธารณชน (เทศบัญญัติ) ของถิ่นที่อยู่สอดคล้อง อนุ 1 มาตรานี้ตามวันที่ของการกำหนดพื้นที่หรือของรายละเอียดอุปกรณ์และในกรณีเมื่อมากกว่า 30 วัน ซึ่งเวลาได้ล่วงเลยไปตั้งแต่วันที่เสนอคำร้องรายงานที่ระบุไว้ในมาตรา 8 อนุ 1

ผู้กลุ่มใด ๆ ผ่าฝืนคำสั่งตามบทบัญญัติ มาตรา 2 อนุ 2 ต้องถูกลงโทษโดยการจำคุกที่ต้องทำงานหนักไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 เชน

มาตรา 13 การประยุกต์ใช้บทบัญญัติของมาตรา 9 หรือบทบัญญัติของอนุ 1 หรือ อนุ 2 ของมาตราก่อนกับการปฏิบัติการของบริษัทเล็ก ๆ ผู้ว่าการจะพิจารณาให้เป็นพิเศษกับเนื้อหาของข้อแนะนำหรือคำสั่ง เพื่อที่จะไม่ขัดขวางการปฏิบัติงานบริษัทที่กล่าวไว้อย่างจริง ๆ

มาตรา 13 เป็นข้อพิจารณาพิเศษที่สามารถนำไปปฏิบัติกับบริษัทเล็ก ๆ เพื่อที่จะไม่ขัดขวางการปฏิบัติงานของบริษัทดังกล่าวในกรณีที่บริษัทนั้นเสียงดัง อันเป็นอันตรายต่อสภาวะแวดล้อมของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ติดกับโรงงาน โดยให้อำนาจผู้ว่าการที่จะให้ข้อแนะนำหรือคำสั่งเป็นข้อพิจารณาพิเศษที่สามารถนำไปใช้กับบริษัทเล็ก ๆ ได้

มาตรา 32 เมื่อตัวแทนของนิติบุคคลหรือหน่วยงาน, นายจ้างหรือบุคคลอื่นใดในงานของนิติบุคคล หรืองานของบุคคลธรรมดากระทำการฝ่าฝืนตามที่ระบุไว้โดย 3 มาตรา

ก่อนล้มพันธ์กับธุรกิจของนิติบุคคลที่กล่าวไว้ หรือบุคคลธรรมดาไม่เพียงแต่ผู้กระทำผิดจะถูกลงโทษเท่านั้น แต่นิติบุคคลและบุคคลธรรมดาที่กล่าวไว้ จะต้องถูกลงโทษด้วยการปรับตามมาตราที่เกี่ยวข้องกัน

มาตรา 32 นี้เป็นการบัญญัติเอาความผิดกับนิติบุคคลและบุคคลธรรมดาที่กระทำผิดโดยตัวแทนตามมาตรา 29 - 31 จะต้องถูกลงโทษด้วยการปรับตามมาตราที่เกี่ยวข้องกัน

มาตรา 33 ผู้ใดไม่รายงานหรือรายงานข้อความอันเป็นเท็จตามมาบทบัญญัติมาตรา 10 , 11 อนุ 3 มาตรา 14 อนุ 2 ต้องถูกปรับไม่เกิน 10,000 เยน

มาตรา 33 เป็นบทกำหนดโทษที่ใช้ลงโทษเพื่อการควบคุมเสียงรบกวนโดยเฉพาะในมาตรา 10 , 11 อนุ 3 ส่วนมาตรา 14 อนุ 2 เป็นเรื่องการควบคุมเสียงรบกวนจากงานการก่อสร้าง แต่ถ้าใครฝ่าฝืนมาตราดังกล่าวก็ต้องถูกลงโทษปรับไม่เกิน 10,000 เยนเช่นกัน

เทศบัญญัติการควบคุมมลพิษทางสิ่งแวดล้อมของมหานครโตเกียว

(Tokyo Metropolitan Environmental Pollution Control Ordinance)

เทศบัญญัติฉบับนี้บัญญัติขึ้นในปี ค.ศ. 1969 เพื่อการควบคุมอย่างเข้มงวดกวดขันและการจัดสภาวะแวดล้อมเป็นพิษ (Kogai) ทุกอย่างที่ทำอันตรายต่อสุขภาพ ความปลอดภัย ชีวิตประจำวันอันนำอิทธิพลของชาวเมืองหลวง

ในอารัมภบท อุดมคติพื้นฐานการป้องกันมลพิษตั้งไว้สูงและสิ่งทำให้เกิดความรำคาญอื่น ๆ ควรจะบอกกล่าวให้ชัดเจนเกี่ยวกับ การแนะนำซึ่งควรจะปฏิบัติตามงานประจำตรงตามบทบัญญัติของเทศบัญญัติถูกแจกจ่ายระหว่างนครหลวงเมืองและผู้บริหารหมู่บ้าน การงานที่ทำให้คำแนะนำสำเร็จและการบังคับใช้มุ่งไปแหล่งกำเนิดมลพิษแต่ละแห่ง เช่น โรงงานที่กำหนดไว้ที่ทำได้ดีที่สุด โดยเจ้าหน้าที่เทศบาลและตำบลสามารถให้ข้อมูลที่ดีของสภาพท้องถิ่น และมีการติดต่อใกล้ชิดกับประชาชน ขณะทำงานจำเป็นต้องมีการประสานงานเกี่ยวกับนครหลวงทั้งหมดถูกทำโดยสำนักงานนครหลวง

จากพื้นฐานแนวความคิดนี้ งานที่ควบคุมแหล่งกำเนิดมลพิษ ส่วนมากที่ถูกกำหนดโดยเทศบัญญัติการควบคุมมลพิษทางสิ่งแวดล้อมนครหลวง โตเกียว ซึ่งมีนายกเทศมนตรีและเมืองรับผิดชอบ